HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 31. | Sobota (Saturday) 31. července (July) 1976 | Cena 25 centů

Před stodvaceti roky zemřel Karel Havlíček Borovský

Narodil se 31. 10. 1821 v Borové u Havlíčkova Brodu — zemřel 29. 7. 1856 v Praze.

Karel Havlíček Borovský je nám jako zakladatel českého politického tisku nejen součásti národního odkazu, ale politickým učitelem dneška a zítřka. Je nám vzorem zvláště v tom, jak

- bojoval proti cenzuře,
- hlásal realismus, politiku jako umění možného,
- stavěl se proti revoluci a hájil vývoj, reformaci,
- odmítl radikalismus zprava i zleva,
- byl pro náboženskou toleranci,
- byl proti nekritickému panslavismu a pro reálnější pojetí slovanské vzájemnosti,
- kladl důraz na státoprávní a národnostní požadavky,
- byl proti absolutismu
- a proti nekritickému obdivu k Rusku
- a jako žurnalista se vyznačoval břitkostí, myšlenkovou smělostí, jazykovou vynalézavostí a satirou.

BOŽENA NĚMCOVÁ PÍŠE VILÉMU DUŠANU LAMBLOVI O HAVLÍČKOVĚ POHŘBU

V Praze 2. 8. 1856

Milý příteli!

Včera v šest hodin večer pochovali jsme tedy našeho Havlíčka. Jak víte, byl pohřeb na čtvrtek určen, že ale právě také příjem k prospěchu Tylových dětí byl, odložil se na pátek. — V úterý, když jsme od Havla odešli, přijela matka jeho, sestra a bratr z N. Brodu, pro něž poslali. Věděla sice již, že je mu zle, ale že by umřel, nemyslela. Báli se ji to tedy říci, když přijela, a nechtěli ji k němu pustit. "No, co se mnou děláte," řekla jim, "já už vidím, že je mrtev. Pust'te mne k němu, nehojte se, hůř mi bylo, když mi ho v noci odvezli a nevěděla jsem kam, a co s ním se bude dít. Smrt není nejhorší!" — Je to paní velmi rozumná, těší mne také velmi, že jsem se blíže s ní i sestrou seznámila. — Také se po celý čas velmi rozumně a mírně chovaly, ač jak samy řekly, "Karel jejich světem byl". — Sestra Johanka je celý on, v tváři i prý co do povahy mnoho stejného spolu měli a ji měl více rád než bratry. — Jarošová se Zdenkou, jeho dcerkou, tu také byly, ale hned zase do Podmokl odjely: děvčeti neřekli pravdu, ona neví ještě ani, že matku také nemá ,což stará Havlíčková i Palacký neuznávají za dobré. Jarošovic se o ni boji, že je příliš citlivá a slabá, aby se jim nerozstonala. Nevím, jestli příjezd matky tomu překazil, nebo že mimo Vás nechtěli mrtvolu jinému svěřit, — ale nesekcirovali ho. Podlipský míní, že při diagnosi nemůže být mýlka, že by to bylo zbytečné. — Je to pravda? — Přece by to myslím lépe bylo, kdyby to byli nechali udělat, pro jistotu. — Jaroš tu nebyl, jak tedy H. zemřel, hned se do Vídně telegrafovalo, a zanedlouho přišla odpověď: Žádné úmrtní cedule. Nejspíše mu někdo ve Vídni strachu nahnal. Zde ale již se jich tisíc tisklo, což vše Halánek na starost si vzal. — Mysle, že ta zpráva snad na vyšší rozkaz, je hned do tiskárny, sebral všecky listy, dílem hned rozeslal, dílem uschoval. Ale když Jaroš přijel a slyšeli, že to jen osobní strach, nechal druhý tisíc tisknout a dnes ještě dvě stě, neboť byla o ně dračka, a lidé prosí o ně jako o reliquie. Jeden krejčí jel včera do Ameriky a přišel ještě prosit o lístek řka, že ta cedule a H. podobizna budou nejdražší památky, co si odváží. — Při této příležitosti vidělo se teprv, jak silné přívrženstvo měl v lidu H. a jak byl milován. Lid není nevděčný, kde vidí opravdivou lásku! —

Halánek vlastně nejvíce se o vše staral, a bylo dobře, neboť domácí byli dílem velmi bázliví, dílem zmateni. — Hodný kus ješitnosti je při každém jeho činu, ale kde se jedná o to ukázat vlastenectví, tu se nedá Halánek zahanbit. Palacký se až bál těch jeho příprav. — Já také použila té jeho marnosti, poněvadž jsem již věděla, že by každý jiný proti tomu býval, — totiž dát H. vavřínový věnec na čelo i na víko rakve. — Ferda hned byl přitom, když ale slyšel, že mne nesmí jmenovat, a na své jméno to vzít, nechtěl jinak přivolit, než aby směl část útrat spolu převzít. — Tedy jsem vzala od něho 2 f a nechala jsem si vázat krásnou korunu na víko, z listů bobkové višně, a půlvěnec na čelo z vavřínu a pak jsem si zamluvila na pátek květ passiflory. Tu jsem také dostala, právě rozvité dva květy, a hned s ní šla dolů a dala je H. do rukou. On byl milovník květin, a ta mu zvláště příslušela. — Ostatní poslala jsem k Halánkovům a on sám dal mu věnec na čelo a korunu dali na víko; Pc. se toho lekl, ale Halánkovi prošlo, co by mně bylo neprošlo. — Zato jsem mu obstarala zpěvy a všeliké jiné komisse. Měšťané sami přišli se nabízet, že rakev ponesou. — Kdo známé venku měl, dal hned vědět, a sešlo se mnoho lidu, zvlášť selského, až od K. Hradce, od Boleslavy, Mělníka, Roudnice a z okolí Pražského. — V pátek od rána chodili lidé jako processim nahoru, kde v rakvi již vystaven ležel; bylo Vám to podívání k pláči. To nebyla ta prázdná zvědavost, aby se přišli podívat, jaká rakev, jaký ústroj, to a ono prohlídli. staří, mladí, muži, ženy, kněží, vojáci, sprostí řemeslníci i nádenici, každý přišel tiše, s neobyčejnou úctou, a slze, co u jeho rakve tekly, nebyly falešné. — Ruce mu lidé líbali i rubáš, sprostá matka ukazovala ho dítěti "co mučedníka, který trpěl pro národ!" — Sedlák jeden, jehož hlava bílá byla, jak kvetoucí jabloň, dlouho u něho klečel a plakal, — vstav pak, vzal ho za ruku, řka hlasitě: "Bůh ti to zaplať, co jsi pro nás udělal i vytrpěl!" — Takovýchto důkazů vděčnosti lidu a lásky k němu mnoho mohla bych Vám napsat'.

Ani zabednit ho nechtěli, vždyť ještě přicházeli a chtěli ho vidět. — Ale v pátek byl již velmi sinavý, zvlášť okolo čela, uši měl modré jako charpa — a z úst mokvala mu krev, velmi již zapáchal. — Museli ho snést do průjezdu dolů a tam ho vykropit, poněvadž nahoře místa pro lid nebylo. — Strakatý, Lukes, Meyer a ještě jeden zpěvák od divadla zpívali u rakve krásné "Salve" od Palestriny a místo jednoho objednaného kněze přišli dva a Řezáč spolu s nimi vedl kondukt. — Z domu ho vynášeli tři bratři Fričové, Fingerhut, dva z redakcí P.N. a Lum. a dva právníci, též spisovatelé. — Dále pak ho nesli *až k bráně měšťanské. Lidstva* bylo náramné množství, sotva se mohlo jíti; jak se dlé oka čítat mohlo, přes 5000 a všecky třídy a stavy tu byly zastoupeny, i tací šli, o nichž se mohlo pochybovat. Policajta ani žandarma nebylo v davu vidět, ale bez cejchu jich bylo asi dost mezi lidem. Jestli slyšeli to co já — jako že se to na všech koncích bez bázně ozývalo, měli co povídat: — "Od Husa se takový člověk nenarodil, který by se byl odvážil pravdu jim tak povědit!" — "No, to je ta jediná odměna, kterou mu můžem dát — že ho doprovodíme a že na něho pamatovat budem."

(Pokračování na str. 12.)

ENGLISH SECTION INSIDE

Telegram z Říma:

MSGR. DR. JAROSLAV ŠKARVADA, papežský delegát pro českou duchovní službu našich exulantů v celém světě, bude tuto neděli 1. srpna 1976 mezi námi v Chicagu. Při pravidelných českých bohoslužbách u sv. Prokopa v 10:30 AM bude kázat při koncelebrované mši sv. s důstojným Otcem Vojtěchem u příležitosti jeho stříbrného kněžského jubilea.

Věřící exulanti z let 1948—1968, církvi, národu a staré vlasti věrní krajané, přijďte všichni, kdo můžete a kdo máte skutečně živý zájem o přítomnost a budoucnost našich věřících bratří a sester ve staré vlasti (a tím i o jejich duchovní a politickou svobodu) na tyto naše pravidelné — a-

však tuto neděli zvlášť důležité nedělní bohoslužby u sv. Prokopa!

Dokažte svou víru v Krista Pána činem a oběti! "Víkendové ryby" vám neuplavou. Počkají na vás ve vodě do příštího týdne, ale Msgr. J. Škarvada, který nám pomáhá hájit naše národní náboženská práva v USA, nž tady příští týden zase nebude!

O případné schůzce se všemi krajany a exulanty s živým zájmem o Krista Pána, církev a svobodu vlasti našich předků se dozvíte právě při těchto bohoslužbách tuto neděli u sv. Prokopa na Allport a 18. ulici v Chicagu.

Přijďte tedy opravdu všichni, kdo jste ve své víře v Krista Pána a ve své lásce k rodné, a dnes stále ještě nesvobodné vlasti opravdu upřímní!

Redakce

Sloupek informací

O KOMUNISTICKÉM ZPRAVODAJSTVÍ Z AFRIKY

Do "Chicagoland-u" zapadlí vlastenci projevují HLASU NÁRODA přízeň nejenom předplácením našeho týdeníku, ale také tím, že jeho autory zásobují novinami, které přivezou, nebo dostávají z Evropy a ze starého domova. Jen houšť! Tak se alespoň dovíme něco víc, než jen o milostných pletkách některých kongresmanů, než jen podrobnosti o korupčních aférkách tam či onde, jimiž oplývají zdejší pravdymilovné časopisy. Dozvíme se třeba, jak docela jinak hodnotí různé události komentátoři, odchovaní v ideologickém skleníku komunismu, kteří se přes všelijaké pomocníky snaží přímo a nepřímo vniknout i do našeho světa.

Afrika vstoupila v nedávných dnech do světových aktualit jednak porážkou teroristů, únosců nevinných obětí v Ugandě, jednak průhlednou politickou kampaní proti Olympijským hrám v kanadském Montrealu a různými "revolucemi".

□

OD "TRESTNÉHO ČINU" KE "ZVŮLI"

Dne 3. července je datována zpráva pražských novin, nadepsaná "Únos obřího letounu". Praví se v ní mimo jiné: "Za teroristický čin, poškozující zájmy arabského lidu Palestiny, označila Liga arabských států únos letadla francouzské letecké společnosti Air France, který v minulých dnech provedla ozbrojená skupina dosud neznámých únosců během letu na lince Tel Aviv—Atény—Paříž... Podle haagské dohody proti vzdušnému pirátství se únos civilních letadel pokládá za trestný čin."

Potom se však do případu známým způsobem zapletl Izrael a tak se ovšem komunistické názory na "trestný čin neznámých únosců" podstatně změnily. Článek ze 6. července má titulek: "Waldheim: Jasná agrese!" (Kurt Waldheim je generálním tajemníkem Organizace Spojených národů.) Dočetli jsme se toto:

"Pirátská akce izraelského komanda, které zaútočilo na letiště v ugandském hlavním městě, znovu ukázala, že agrese zůstává neoddělitelnou součástí izraelské politiky. Akce teroristů, kteří unesli francouzské letadlo, si zaslouží co nejrozhodnějšího odsouzení. Daleko nebezpečnějšího zločinu se však dopustil Tel Aviv, který podobnými činy povýšil mezinárodní terorismus na oficiální, izraelskými státními úřady inspirovanou a organizovanou formu mezinárodního zločinu." A k dokončení charakteristiky komunistického zpravodajství o masovém únosu několika desítek lidí, kteří se "provinili" jen tím, že nejsou Araby marxistického ražení, stačí již jen podpis zprávy pražských novin z 8. července; jejich osvobození je nazváno "Akt zvůle".

Nic o tom, že by se případnou výměnou za ně — kdyby se byla vůbec uskutečnila! — dostalo na svobodu na 50 mezinárodně nebezpečných teroristů, odkojených revolučními teoriemi bolševismu. Velmi názorná ukázka způsobu myšlení toho "druhého" světa.

□

"NEKOMPROMISNÍ STANOVISKO ČERNÉ AFRIKY"

Komunističtí komentátoři se po pravdě mohou odvolávat na to, že jenom převzali stanovisko, které k incidentu v ugandském Entebbe přijala Organizace africké jednoty, jejíž představitelé právě v oněch dnech zasedali v Port Louis na ostrově Mauritius. Ti koupili, co jim prodala (cituji úřední titul podle protokolu OSN) "Jeho Excelence Al-Jajji, polní maršál doktor Idi Amin Dada, V.C, D.S.O., M.C., doživotní prezident republiky Uganda". Pokud je známo, ani mnohým africkým politikům není příjemné pomyšlení, že v tomto nejvyšším politickém orgánu jejich kontinentu mají slovo postavy Aminova druhu. Není pak divu, že schvaluje i jiná těžko pochopitelná usnesení, která rozhodně nepřispívají k pohodě ve světě.

Zase to byli komunistické režimy především — včetně čínského! — které pochválily "nekompromisní stanovisko černé Afriky", to jest rozhodnutí Organizace africké jednoty "bojkotovat XXI. olympijské hry, bude-li na nich startovat novozélandské družstvo". V podání stoupenců tohoto usnesení "vláda Nového Zélandu vyslala — přes důrazné varování z Afriky — ragbyové mužstvo na turné do Jihoafrické republiky, a tím prý ve skutečnosti poskytla morální podporu představitelům Vorsterova rasistického režimu". V demokratických státech, k nimž Nový Zéland bezesporu patří, nerozhodují o zahraničních zájezdech sportovců vlády a konkrétně ragby nemá s Olympiádou co dělat; "morální rozhořčení" afrických strážců politických čistot bylo tedy sotva na místě.

Duch olympijských her se podařilo narušit; nicméně se konaly a stojí za zmínku, že komunistické státy, které jinak zásadně politicky podporují kampaně spojenců tohoto druhu, "zavřely obě oči" a Nový Zéland jim mezi účastníky zřejmě nevadil. Kompromisy lze tedy komunistům uzavírat — když jim jde o prestižní medaile.

□

"REVOLUČNÍ LINIE" AFRIKY

O Somálsku, přesněji o "Somálské demokratické republice", která se na východním pobřeží afrického kontinentu stává důležitou vojenskou základnou Sovětského svazu, jsme si tu již vyprávěli (HN 12. června 1976). Informace se opíraly o zprávy ze západoevropských pramenů; dnes je mohu doplnit zjištěními komunistického tisku, který napsal tohle:

"Po téměř sedmiletém období pohybu po cestě socialistické orientace byla na ustavujícím sjezdu 1.—2. července založena Somálská socialistická revoluční strana, která se přihlásila k principům marxismu-leninismu..." Onen "úspěšný pohyb", nebo jinými slovy — poučujeme se — "hlavní tíhu zahraniční pomoci vzal na sebe Sovětský svaz a ostatní země socialistického společenství", —

V prosinci minulého roku došlo k zajímavému rozhovoru ministra informací vlády Etiopie Jakoba Gebre Egziabhara se sovětskými novináři. Ministr hovořil o plánech "na vytvoření masové politické strany", jejíž "ideologickou základnou bude marxismus-leninismus". Prvním krokem se pak stalo zrušení dosavadní odborové ústředny, "ustavené v šedesátých letech se "zřejmou" pomocí reakčních odborů (unií) USA", kterou nynější nový zákon nahradil odborovým svazem, organizovaným podle komunistických vzorů. Na jaře došlo k založení "revoluční" strany i v Etiopii. Posledním "revolučním kouskem" jejich představitelů byla dne 13. července poprava 19 údajných odpůrců režimu.

Koncem letošního června navštívil Prahu na pozvání tzv. Československého výboru solidarity s národy Afriky a Asie národní předseda Africké rady Zimbabwe (Rhodesie) Samuel Munodanafa. Prohlásil mimo jiné: "Rozhodli jsme se přistoupit k boji až do konce. Představitelé USA jezdí po světě, jezdí do Afriky a snaží se přinutit národy, aby dělaly, co si USA přejí. My to tolerovat nebudeme..." Za jediné skutečné přátele v nouzi" označil "socialistické země".

V citátech tohoto druhu by se dalo dlouze pokračovat, ale připomenu již jenom jeden — z komentáře pražského RUDÉHO PRÁVA k založení zmíněné "revoluční strany" v Somálsku":

"Není to událost náhodná. Již porada komunistických a dělnických stran r. 1969 v Moskvě zdůraznila, že z hlediska perspektiv africké revoluce je aktuálním problémem rozvoje mladých států upevnění revolučních stran a vytvoření takových stran tam, kde dosud nejsou".

Máme tedy zase jednou černé na bílém, že "revoluční linie" některých afrických států není výsledkem nějakého hnutí zdola, ale udává ji ukazováček kremelských ideologů. Mají kupodivu i sdostatek finančních prostředků, aby kryly tu rozmary a jinde nezdary hospodářské politiky jimi sponsorovaných či přímo dosazených diktátůrků a vládnoucích klik.

A tu si nemohu odpustit tento dodatek: podle zpráv západo-evropského tisku, které v poslední době ověřily také informace z amerických pramenů, jsou vlády některých průmyslových a demokratických států znepokojeny rychlým růstem částky, jíž jsou u nich zadluženy země moskevského soustátí. Výše dluhu se odhaduje na 35 bilionů dolarů; Sovětský svaz na něm má více než třetinový podíl. Nutně tedy zesiluje dojem, že ony "revoluce" — ne jen africké — si platí z vlastní kapsy ti, proti nimž jsou zacíleny. A to jsou Spojené státy především. Musíme proto uvítat každou iniciativu, která bude zaměřena na důkladnou kontrolu nejen pomocných akcí, ale také zamýšlených investic v oněch zemích, které jsou vůči našemu společenskému systému prokazatelně nepřátelské.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B. S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

July 31, 1976 — Vol. I., No. 31.

Největší výběr záclon, draperií do kuchyně, obýváků a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost
Vedeme jen zboží kvalitní,
obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd.,
Berwyn, Illinois

Sikmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Phone: 484-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.

26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala — Brokers

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři —

nezapomeňte navštívit naši známou restauraci

Bohemian CROWN Restaurant

7249 W. Lake Str., River Forest, Ill.

Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.

Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:

Josef Krákora a Jaromír Hrábek, majitelé

LETEM SVĚTEM

Ottawa. — Kanadská dolní sněmovna odhlasovala 130 hlasy proti 124 zrušení trestu smrti; napříště budou moci být trestány smrtí pouze zločiny proti národní bezpečnosti. Tento návrh zákona musí ještě odhlasovat senát; jeho schválení se zdá pravděpodobným. Ve Spojených státech naopak nedávno Nejvyšší soud trest smrti dovolil.

• • •

Buenos Aires. — V Argentině bylo od státního převratu v březnu 1976 spácháno více než 500 politických vražd. Podle nového vládního dekretu napříště vojenský soud může odsoudit k smrti každého, kdo zavraždí policistu, vojáka či jiného držitele veřejné funkce. Rozsudek pak bude vykonán do 48 hodin po odsouzení. Doposud v Argentině trest smrti neexistoval.

• • •

Djakarta. — Portugalci odešli ze své kolonie východního Timoru na konci minulého roku. Letos na začátku roku indonéská armáda obsadila tuto část ostrova a rozdrtila tamní marxistické hnutí Fretilin, které chtělo prohlásit východní Timor nezávislým. Nyní indonéský parlament úředně prohlásil toto území za 27. indonéskou provincii. Indonésie nedbala rozhodnutí Spojených národů, požadujících vyklizení východního Timoru.

• • •

Londýn. — Následkem přísných opatření nebyl v Británii od roku 1922 znám žádný případ vztekliny domácích zvířat. V západní Evropě se však v přítomnosti vyskytly u domácích a zejména u divokých zvířat četné případy vztekliny. Kdokoliv by se pokoušel podloudně převést do Británie psa či kočku, může být potrestán pokutou 1.000 britských liber ($1.800) nebo vězením 90 dnů.

• • •

Madrid. — V neděli 18. července, na kterou připadalo 40. výročí vypuknutí španělské občanské války, byly v četných městech ve Španělsku spáchány bombové atentáty proti budovám konservativních pracovních unií, které jsou považovány za symbol Francova režimu. Byly způsobeny hmotné škody a také několik osob bylo přitom zraněno. Vláda však mezitím slíbila udělení amnestie politickým vězňům a zorganizování svobodných voleb ještě před dnem 30. června 1977.

• • •

Lima. — Vloni v srpnu byl v Peru vojenským státním převratem odstraněn levicový režim presidenta Juan Velasca Alvarado; vládní moc převzala vojenská junta pod vedením generála Francisco Morales Bermundez, jehož první vláda jevila mírně levicovou tendenci. Nyní kvůli vážné hospodářské krizi byla tato vláda nahrazena vládou politického středu. Nový peruánský režim se tedy odklání od levice. Všichni ministři, s výjimkou ministra zahraničí, jsou vojenští důstojníci.

• • •

Istambul. — Sovětský svaz poslal do Středozemního moře malou letadlovou loď "Kiev", dlouhou 245 metrů a vážící 40 tisíc tun. Podle odhadu odborníků má tato loď na palubě 25 helikoptér a 25 bombardérů, schopných vzletět z krátké rozjízdné dráhy. Je to první letadlová loď, kterou Sověti kdy ukázali světu. US letadlové lodi jsou mnohem větší.

• • •

Dshidda. — Na vrcholné konferenci v hlavním městě Saúdské Arábie se Egypt, Súdán a Saúdská Arábie dohodly utvořit jednotnou politickou a vojenskou frontu proti pokusům libyjského diktátora Khadafyho, vyvolávat státní převraty v konservativních arabských zemích. Súdanský president Numeiri obvinil libyjského diktátora z přípravy a řízení puče z venku proti jeho režimu. Mluvčí libyjské vlády nazval konferenci v Dshidda "spiknutím reakčních režimů proti Libyi" a znovu popřel účast Libye na puči proti Numeirimu.

• • •

Washington. — Ve federálním hlavním městě byl odhalen nový "pohlavní skandál" Demokratický reprezentant Robert L. Leggett si prý založil tajně "druhou rodinu", kterou vydržoval z veřejných peněz, a zároveň měl pohlavní vztahy s půvabnou Korejkou, které možná předával různé tajné informace. US ministerstvo spravedlnosti se právě zabývá tímto případem.

• • •

Londýn. — Ceny zlata stále klesají. Na konci roku 1974 stála unce zlata 197 dolarů, zatímco v pátek před týdnem stála pouze 117.50 dolarů. V uvedené době tedy ceny zlata klesly o celých 40 procent.

• • •

Miami. — Jeden obchodník s drobnými zvířaty si objednal v Kolumbii 17 červených rybek, které pak prodal různým zákazníkům. Přišlo se však na to, že obchodníku byly omylem poslány nebezpečné ryby "piranha", žijící v Amazonce, které, když se rozplemení, v houfech napadají velká zvířata i lidi, vkročí-li do vody jimi zamořené, a v několika minutách je ohlodají až na kost. Americké úřady se obávají, že tyto piranhy by se mohly dostat na svobodu a rozplemenit se ve vodách na Floridě, což by bylo opravdovou pohromou pro tamní turismus.

• • •

Rio de Janeiro. — Ve státě Mato Grosso bělošští usedlíci zavraždili 37letého německého misionáře z řádu salesiánů dp. Rudolfa Lunkenbeina, který hájil proti nim práva tamních Indiánů na pozemky a na dobytek, jež měli ve svém vlastnictví. Indiáni nyní prý pomýšlejí tuto vraždu pomstít; proto brazilská vláda poslala na místa policii a zároveň vládní úředníky, kteří mají s Indiány vyjednávat.

• • •

Washington. — Spojené státy mají ve stálé pohotovosti více než dva miliony vojáků, 3,000 hlavic s nukleárními hlavicemi, 25,000 tanků a 5,000 bojových letadel. Vrchní velitelství této obrovské vojenské moci je umístěno v budově Pentagonu, kam pomocí kompjutrů jsou předávány všechny potřebné vojenské údaje, včetně povětrnostních podmínek v Sovětském svazu. Toto vrchní velitelství je v přímém telefonickém spojení se všemi velitelstvími US armády po celém světě.

• • •

Lagos. — Vláda Nigerie pomýšlí postavit uprostřed své země nové federální hlavní město. Dosavadní miliónové hlavní město Lagos při Atlantickém oceáně trpí příliš horkým podnebím, tropickými lijavci a špatnou kanalizací, zatím co na nově vyhlédnutém místě tyto nedostatky nebudou existovat. Střed země je také blíže různým nigerijským etnickým jednotkám. Lagos nadále zůstane velkým přístavem a významným hospodářským střediskem.

• • •

Daressalam. — Rudá Čína zbudovala v době pěti let přes Zambii a Tanzánii 1100 mil dlouhou železnici, zvanou "Uhuru" (svoboda) nebo "Tam-Sam", spojující Lusaku v Zambii s Daressalaam v Tanzánii. Tato železnice, procházející velmi nesnadným terénem, byla postavena proto, aby Zambie nemusila užívat pro vývoz své mědi železnic, jdoucích přes bývalé portugalské kolonie Angolu a Mozambik, jakož i přes Rhodésii a Jižní Afriku. Její zbudování stálo 640 miliónů dolarů; pracovalo na ni 15,000 Číňanů a 35.000 černochů. Potřebný kapitál půjčila bezúročně rudá Čína. Železnice byla dokončena vloni v říjnu a její správa byla nyní úředně předána oběma příslušným vládám. Světová banka odmítla financovat stavbu této železnice, protože ji považovala za zbytečnou a proto nevýnosnou. Po skončení portugalské koloniální moci v Angole a Mozambiku se ukázalo, že tato banka měla pravdu.

• • •

Luanda. — Jeden angolský voják zastřelil rumunského diplomata Gersce Manolescu, člena rumunského velvyslanectví v Luandě, protože při spouštění angolské vlajky z nevědomosti nezastavil své auto a tak prý tuto vlajku znesvětil. Angolské ministerstvo zahraničí pak prohlásilo, že tento diplomat byl zastřelen "nedopatřením".

Bangkok. — Spojené státy zavřely svou poslední vojenskou základnu v Thajsku, takže napříště zůstává v této zemi pouze 245 amerických vojenských poradců. Washingtonská vláda předala zdarma thajské vládě zařízení tamních U.S. vojenských základen, mající celkovou hodnotu 388 miliónů dolarů.

• • •

Drumnadrochit, Skotsko. — Fotografováním pod vodou v jezeře Loch Ness se problém tam domněle existující nestvůry neobjasnil; na tisících pořízených snímcích nebyla po ní nalezena žádná stopa. Angloameričtí vědci, zúčastnění na tomto pátrání, vyslovili domněnku, že možná zvíře je příliš plaché a vzdaluje se od fotoaparátu a TV kamer, opatřených reflektory, vrhajícími do okolních vod silné světlo. Nyní se vedou pátrání po obludě pomocí odrazu zvukových vln.

• • •

Londýn. — Britská vláda, ve snaze zlepšit celkovou hospodářskou situaci své země, se rozhodla snížit příštím rokem své veřejné výdaje o 1.82 biliónu dolarů. V Británii je 6.3 procenta nezaměstnaných, nejvíce od konce druhé světové války, a letos tam inflace dosahuje výše 13 až 15 procent, což je více než v mnohých jiných západních zemích.

• • •

Dublin. — Britský velvyslanec v Irsku Christopher Ewart-Biggs byl zabit při bombovém atentátě blízko své rezidence na předměstí Dublinu, když jeho auto bylo vyhozeno do povětří bombou, zahrabanou v zemi. Svůj úřad zastával pouze dva týdny. Kriticky zraněn při témž atentátu byl vrchní britský pověřenec v Severním Irsku Brian Cubbon. Má se za to, že tento atentát mají na svědomí teroristé IRA a že jeho terčem byl Cubbon. Také byla přitom zabita jedna tajemnice velvyslanectví, a šofér auta byl vážně zraněn. Tento atentát vyvolal v Irské republice všeobecný rozruch a rozhořčení.

• • •

Peking. — Předseda Mao je velmi vážně nemocen; od května prý je ochrnut na tváři i ve svých údech. Proto Ústřední výbor čínské komunistické strany oznámil v polovině června, že 82letý Mao už nebude napříště přijímat cizí návštěvníky.

• • •

Seattle. — Tajemník Kissinger dal návrh, aby Spojené státy, Čína a obě Koreje se sešly na společné konferenci a jednaly spolu o budoucnosti Koreje. Vojenské jednotky Spojených států prý však nadále zůstanou v Jižní Koreji, aby zajišťovaly její ochranu, pokud nebude uzavřen trvalý mír, kterým by se definitivně vyřešil korejský problém. Spojené státy nebudou riskovat rozpoutání nové války v této končině, při které by byly ztraceny další desetitisíce amerických životů.

• • •

Mexico. — Ve Spojených státech žije ilegálně několik miliónů Mexikánů, kteří přijeli do této země za prací a lepším životem, avšak bez platných papírů. Podle nedávné dohody mezi americkou a mexickou vládou bude v blízké budoucnosti 15,000 těchto ilegálních přistěhovalců násilně dopraveno zpět do Mexika. K provedení této deportace nebude užíváno autobusů, které jezdily pouze až k mexické hranici, takže deportovaní Mexikáni se opět snadno dostali do Spojených států a někdy i byli nazpět dříve, než přijel autobus, který je odvážel. Nyní letadla dopraví provinilce až do středu obrovského Mexika. Některé mexické noviny nazvaly tuto deportaci "nelidskou" a žádaly, aby byla odsouzena Spojenými národy! Jiné mexické noviny však právem požadovaly, aby mexická vláda utvořila nová pracovní místa a zajistila obyvatelstvu takové životní podmínky, aby v Mexiku bylo dobře žít a lidé nebyli nuceni k ilegálnímu vystěhování se do USA.

• • •

Damašek. — Izrael vede jednání s některými velkými olejářskými firmami, aby mu poskytly potřebnou technickou pomoc pro hledání ložisek zemního oleje na Sinajském poloostrově, okupovaném po válce v roce 1967. Úřad Arabské ligy pro bojkot však prohlásil, že firmy, které budou v těchto pátracích akcích pomáhat Izraelí, budou vyloučeny ze zemí arabského světa.

Paní Marino, Vy ani nevíte, že divy tvoříte!

S Vaší trvalou teď mám sílu na manželovo hudrování trvale neodpovídat — a — doma je klid! —

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon – formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

DOBA "BĚHEM ROKU"

18. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, stůj při nás, služebnících, — a na naše prosby odpovéz svou dobrotou. — Oslavujeme v tobě svého Tvůrce — a spoléháme na tvé vedení. — Proto prosíme: — Obnovuj v nás a stále zachovávej, co je tobě milé. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z DRUHÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY. (Ex 16, 2-4, 12-15)

Celá obec synů Izraele reptala proti Mojžíšovi a Árónovi na poušti. Synové Izraele jim řekli: "Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé toto shromáždění hladem!"

Hospodin řekl Mojžíšovi: "Hle, sešlu vám jako déšť chléb z nebe. Lidé vyjdou a nasbírají si každý den dávku na den, abych je zkoušel, zda půjdou v mém zákoně nebo ne."

"Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh!"

Když nastal večer, přiletěly křepelky, že pokryly celý tábor. Zrána přikryla rosa tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula a hle, napovrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to viděli synové Izraele, ptali se navzájem: "Co to je? — neboť nevěděli, co to je.

Mojžíš jim řekl: "To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM (Ef 4, 17. 20-24)

Bratři! Říkám vám a zapřísahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohani! Jejich smýšlení je neplodné.

Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! V jeho škole jste slyšeli — podle pravdy, která je v Ježíšovi — že se máte zbavit dřívějších způsobů života a přestat být člověkem starým, který se žene za klamavými rozkošemi — a přivede ho to do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA. (Jan 6, 24-35)

Když zástup shledal, že Ježíš ani jeho učedníci tam nejsou, vstoupili na ty čluny a jeli ho do Kafarnaum hledat. Když jej na druhém břehu moře nalezli, řekli mu: "Mistře, kdy sis sem dostal?"

Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasytili jste se. Neusilujete o pomíjivý pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný, který vám dá Syn člověka: jej ověřil jeho Otec, Bůh, svou pečetí."

Řekli mu: "Co máme činit, abychom konali skutky Boží?"

Ježíš jim odpověděl: "To je kutek Boží: abyste věřili v toho, koho on poslal."

Řekli mu: "Jaké znamení činíš, abychom viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: 'Dal jim jíst chléb z nebe'."

Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu."

Řekli mu: "Pane, dávej nám ten chléb stále!"

Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit."

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

+ + +

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka)

Zdali změnil který národ svoje bohy? — a ti přece nejsou bohové! — Ale muj národ změnil svou slávu — za modlu!

Užasni se nebe nad tím, a brány jeho zkormut'te se velmi, — praví Hospodin — neboť dvojí zlo spáchal muj národ: Mne opustil, pramen vody živé, a kopali sobě cisterny, cisterny rozpukané, které nemohou držeti vody.

Vrat'te se zase, synové, praví Hospodin, neboť já jsem Pán váš: a vezmu vás, třebas po jednom z města, a po dvou z kmene, a uvedu vás na Sion. A dám vám pastýře podle srdce svého, i budou vás pásti rozumně a moudře.

Až pak se rozmnožíte a vzrostete v zemi, za dnu těch, praví Hospodin, nebudou již říkati: "Hospodinova archa úmluvy!" Nikoho nenapadne, aby vzpomínal na ni. Nebudou ji pohřešovati, nebudou ji znova zřizovati!

Tehdy budou nazývati Jerusalem (Církev) trunem Hospodinovým. K němu shromáždí se všichni národové ve ménu Hospodinovu a nebudou choditi po nepravosti svého zkaženého srdce." Jer. 3, 14.

* * *

Řeč, kterou promluvil Hospodin k Jeremiášovi:

Stuj ve bráně domu Hospodinova a kaž tam tato slova. Rci: Slyš, slovo Hospodinovo, všecek Judo, vy, kteří vcházíte těmito dveřmi, byste se klaněli Hospodinu! Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelův: Polepšete své mravy a snahy, i budu bydleti s vámi na tomto místě. Nespoléhejte se na slova klamná, říkajíce: "Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův je to!" Neboť polepšíte-li své mravy a snahy, budete-li uplatňovati spravedlnost ve vzájemných sporech, nebudete-li cizince, sirotka, vdovy utiskovati, ani krve nevinné vylévati na tomto místě, a nebudete-li za bohy cizími choditi na svou vlastní škodu, — bydliti budu s vámi na tomto místě v zemi, kterou jsem dal otcům vašim, od věku až na věky.

Aj, vy skládáte naději svou v řečech klamných, ze kterých nemáte užitku. Kradete, zabíjíte, cizoložíte, křivě přisahátе, obětujete bohům, chodíte za bohy cizími, kterých neznáte, a pak přicházíte, předstupujete přede mne v tomto domě, který má jméno mé, a říkáte: "Jsme v bezpečí, abychom konali všecky tyto ohavnosti." Zdali tedy pokládáte za peleš lotrovskou dum tento, který má mé jméno? Také já, vjhle to vidím, dí Hospodin. Jděte na mé sídlo v Silo, kde přebývalo jméno mé z počátku, a vizte, co jsem učinil jemu pro zlobu lidu svého israelského! A nyní, ježto jste páchali všecky ty skutky, praví Hospodin, ježto, ačkoliv jsem ustavičně a důrazně k vám mluvil, jste neslyšeli, a ježto, přes to, že jsem na vás volal, jste neodpovědeli: naložím s domem tímto, který má mé jméno, a do kterého vy skládáte naději svou, s místem, které jsem dal vám a otcům vašim, jako jsem naložil se Silem. A zavrhnu vás od své tváře jako jsem zavrhl všecky vaše bratry, všecko plémě Efraimovo. Jer. 7.

Jeremiáš vsazen do klády. Postaven před soud.

Když uslyšel Fašur, kněz, který ustanoven byl dozorcem v domě Hospodinově, Jeremiáše, an prorokuje tyto řeči, Fašur dal zbíti Jeremiáše proroka a vsaditi jej do klády, která byla v hořejší bráně Benjaminově u domu Hospodinova. Na zejtří však, když se rozednilo, Fašur dal Jeremiáše z klády vyvésti.

Pokračování na str. 5.)

Rudá Čína postižena prudkým zemětřesením

Chicago. — Mocné zemětřesení, měřící 8.2 na Richterově stupnici (nejsilnější na světě od roku 1964) — postihlo ve středu ráno severovýchodní Čínu v území, kde leží velkoměsta Peking a Tientsin. Podle zvyku čínských komunistů nebyly uveřejněny žádné zprávy ani o rozsahu hmotných škod, ani o počtu mrtvých. Zemětřesení tohoto stupně je považováno za "velké" a může způsobit obrovské škody. Zemětřesení na Aljašce 27. března 1964 měřilo 8.4 stupně Richterovy stupnice.

V posledních staletích byl svět postižen ještě těmito známými zemětřeseními: v roce 1556 při zemětřesení v čínské provincii Shensi zahynulo na 800,000 lidí; v roce 1775 byl postižen Lisabon, v roce 1811 New Madrid, Mo., v roce 1906 San Francisco a v roce 1923 Tokio.

Richterova stupnice měří pohyby zemské půdy, zaznamenané seismografy. Zvýšení o jednu jednotku na stupnici znamená desetinásobné zvětšení velikosti zemětřesení. Tak například zemětřesení velikosti 8 je desetkrát mocnější než zemětřesení velikosti 7.

V Polsku bylo při nepokojích zabito 17 lidí

Bonn. Západoněmecké noviny "Die Welt" přinesly zprávu o tom, že při nepokojích, které vznikly v polském průmyslovém městě Radam u příležitosti ohlášení vládního rozhodnutí zvýšit ceny potravin, bylo policií zabito 17 lidí. Když se tamní obyvatelstvo vyhrnulo na ulice, zbudovalo barikády, demonstrovalo a odporovalo policii, vláda tam letecky poslala oddíly zvláštní policie a velké množství zbraní. Rudá policie pak zasáhla s neslýchanou brutalitou a užila i ručních granátů pro rozptýlení demonstrujícího lidu. Zabití demonstranti byli pohřbeni do společného hrobu bez jakýchkoliv obřadů.

V Habeši byl učiněn nový pokus o státní převrat

Addis Abeba. Habešská vláda prohlásila, že se jí podařilo rozdrtit nový pokus o státní převrat — druhý v době dvou týdnů — podporovaný "imperialisty". Tento pokus vedli gen. Getachew Nadew a dva jiní vysocí důstojníci, kteří všichni zahynuli při bojích. Čeká se, že v Addis Abebě dojde vbrzku k novým soudům a hromadným popravám odpůrců nynějšího vojenského režimu.

(Pokračování ze str. 4.)

I řekl mu Jeremiáš: Toto praví Hospodin:

"Aj, já vydám tě v strach, tebe i všecky přátele tvé. Padnou mečem nepřátel svých, a tvé oči to uzří. A veškeren lid judský vydám v ruce krále babylonského. Zavede je do Babylona, nebo mečem je pobije. A dám všecko jmění tohoto města, všecky výdělky jeho i všecky skvosty, i všecky poklady králů judských dám v ruce nepřátel jejich. A oni je rozchvátí, a poberou, a dovezou do Babylona. Ty pak, Fašure, i všichni obyvatelé domu tvého, půjdete do zajetí. Do Babylona půjdeš, tam umřeš, a tam pochován budeš, ty i všichni přátelé tvoji, kterým jsi prorokoval lež!

Na počátku kralování Joakima, syna Josiášova, krále judského, oslovil Hospodin Jeremiáše takto: "Stůj v nádvoří domu Hospodinova, a mluv ke všem městům judským, ze kterých přicházejí lidé, aby se klaněli v domě Hospodinově, všecky řeči, kteréž já přikázal jsem tobě, abys mluvil k nim. Neujímej ani slova. Snad poslechnou a obrátí se každý od své cesty zlé, i upustím od zla, kterým hodlám je stihnouti pro zlobu snah jejich. Rci jim: Toto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste chodili v zákoně mém, který jsem dal vám, abyste poslouchali řeči služebníků mých proroků, které já k vám ustavičně úsilovně posílám, kterých však neposloucháte: Naložím s tímto domem jako se Silem a toto město vydám na kletbu všem národům země."

Kněží, proroci a všecek lid slyšeli Jeremiáše, an mluvil ta slova v domě Hospodinově. Když pak Jeremiáš domluvil vše, co byl přikázal mu Hospodin, aby řekl všemu lidu, jali jej kněží, proroci a veškeren lid křičíce: "At' umře, at' umře! Proč prorokoval ve jménu Hospodinově, řka: Jako Silo bude dům tento, a město zpustne, že nebude v něm obyvatele!" A všecek lid shrnul se proti Jeremiášovi v domě Hospodinově.

Když to uslyšeli judští (soudní) činovníci, odebrali se z domu královského domova Hospodinova, a posadili se k soudu u dveří nové brány domu Hospodinova.

I pravili kněží a proroci k činovníkům a ke všemu lidu: "Tento muž zasluhuje, aby odsouzen byl na smrt, nebot' prorokoval proti tomuto městu, jak jste slyšeli na své uši."

Jeremiáš řekl všem činovníkům a všemu lidu: "Hospodin poslal mne, abych prorokoval proti domu tomuto a proti městu tomuto všecka slova, která jste slyšeli. Protož nyní napravte své mravy, své snahy, a poslouchejte hlasu Hospodina, Boha svého. I upustí Hospodin ode zla, kterým hrozil vám. Já pak — aj v rukou vašich jsem. Naložte se mnou, jak za dobré a za správné uznáváte. Vězte však a poznejte, že zabijete-li mne, krví nevinnou zatížíte sami sebe, toto město i obyvatelstvo jeho, nebot' v pravdě poslal mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všecka tato slova."

I řekli činovníci a všecek lid kněžím a prorokům: "Tento muž nezasluhuje, aby byl odsouzen na smrt, poněvadž ve jménu Hospodina, Boha našeho, nám mluvil."

Povstali také někteří starší země a řekli ke všemu shromáždění lidu: Micheáš Morast'an byl prorokem za dnů Ezechiáše, krále judského, a pravil všemu judskému lidu: "Toto praví Hospodin zástupů: Sion jako pole orán bude, z Jerusalema hromada kamení bude, a z hory domu Hospodinova lesnatá výšina!" Zda-li proto na smrt odsoudil ho Ezechiáš, král judský, a všecek Juda? Zdali nebáli se Hospodina a neprosili ho za milost, i upustil Hospodin od zlého, kterým byl jim hrozil? My pak chtěli bychom dopustiti se velikého zla na svou škodu?" Jer. 26.

* * *

Radostné proroctví: Po trestech přijde spása.

Toto praví Hospodin: Aj, já obrátím osud stanů Jakobových, nad příbytky jeho slituji se. I bude město vystaveno na své výšině, a chrám podle řádu svého založen bude. A vycházet bude z nich chvalozpěv a hlas jásajících. Rozmnožím je, a nebude jich. Oslavím je a nebudou neváženi. Synové Jakobovi budou jako na počátku, shromáždění jeho přede mnou setrvá, a navštívím všecky, kteří jej sužují. Vévoda jeho vzejde z něho, a kníže ze středu jeho vyveden bude. Dovolím, aby se přiblížil ke mně (jako kněz), i přistoupí ke mně. Nebot', kdo by odvážil se přiblížit se ke mně? dí Hospodin. A budete mým lidem, já pak budu vaším Bohem. Jer. 30, 18.

Toto praví Hospodin: Hlas nářku, žalosti a pláče jest slyšeti na výšině: Rachel pláče nad svými syny, nechce se potěšit nad nimi, protože jich není. Avšak toto praví Hospodin: At' přestane hlas tvůj plakat a tvé oči slzet!

Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Israelův: Budou zase říkati tato slova v zemi Judově a v městech jeho, až obrátím jejich osud.

"Požehnej tobě Hospodin, příbytku spravedlnosti, svatá horo!" A bydliti bude v ní Juda a všecka jeho města spolu, oráči a poháněči stáda. Nebot' napájím duši unavenou, a každou duši lačnou nasycuji. Jer. 31.

Proroctví Jeremiášovo vyplněno: Jerusalem zpustošen, Judovci odvedeni do zajetí babylonského.

Po králi Jechoniášovi, synu Joakimovu stal se králem Sedekjáš, syn Josiášův. — Nabuchodonosor, král babylonský ustanovil ho králem v Judsku, — ale neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid slov Hospodinových, která mluvil skrze proroka Jeremiáše.

I vzkázal král Sedekjáš po Juchalovi, synu Selemiášovu, a po knězi Sofoniášovi, synu Maasiášovu, Jeremiáši proroku: "Modli se za nás k Hospodinu, našemu Bohu!"

Jeremiáš chodil svobodně mezi lidem.

Vojsko faraonovo vytáhlo tedy z Egypta na pomoc proti Chaldejským-Babyloňanům, kteří byli oblehli Jerusalem. Uslyševše o tom, odtrhli Chaldejští od Jerusalema proti vojsku Egypt'anů.

Pokračovaní

PAVEL VI. K POUTNÍKŮM

Dramatickým a vítězným posláním Církve je šířit jméno Kristovo dějinami a světem. Kristus jí určil a předpověděl toto poslání slovy, která se vztahují hlavně, i když ne výlučně, na Petra—Šimona, pokorného galilejského rybáře, kterého Kristus sám postavil v čelo kvalifikované skupiny svých následovníků a zvolil jako základ Církve, kterou měl v plánu vytvořit a které zaručil, že vyjde vítězně z mystického zápasu se silami zla: slovy, která pronesl, než se rozloučil s lidským společenstvím. Jsou zaznamenána sv. Lukášem v prvním dějepise Církve: vzkříšený Kristus praví svým učedníkům: "Budete mi svědkové". (Skutky sv. apoštolů 1:2.)

V těchto slovech je obsažen plán našeho náboženství: věrně a nepřetržitě předávat zjevenou pravdu. Udržování křesťanské tradice, šíření a hlásání víry, její vnitřní a lidská jistota opřená o dar Ducha svatého a Bohem ustavený učitelský úřad Církve plynou z ustavení speciální instituce, která slouží jako prostředník, nositel, ručitel Pravdy, jak ji přímo a tělesně prožili jen apoštolové a současní učedníci. Z tohoto prožitku pramení poselství pravdy, "kerygma", to jest její hlásání, šíření slova zjevení; oprávnění a povinnost sdělit i jiným zvěst o nalezené pravdě. Zde je pramen apoštolátu jako zdroje víry.

Ježíš dá Petrovi slavný rozkaz, ve kterém se ozývá připomínka toho, jak jej Petr ustrašeně zapře: "A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých." (Luk. 22:23), a později, po vzkříšení a po Petrově trojím kajícném vyznání lásky, trojí pastýřské zplnomocnění: "pas ovce mé, beránky mé" (Jan 21:17). Od té doby bude Petr veden tímto vnitřním, vše převládajícím vědomím povinnosti. Bojácný učedník se stane neústupným vydavatelem svědectví, neotřesitelným apoštolem: "Nemůžeme nemluviti toho, co jsme viděli a slyšeli" (Sk. 4:20), prohlásí; a "my jsme svědkové všeho toho, co (Ježíš Kristus) činil (Sk. 10:39). Z učedníka se stal učitel, hybná páka a mučedník. Mučedník znamená toho, kdo vydává svědectví svou krví, jak i Petr učinil podle Ježíšovy předpovědi: "když pak zestárneš, jiný tě opáše . . ." (Jan 21:18)

Z toho, jak Kristus definuje vydávání svědectví o sobě v osobách svých apoštolů a především v osobě Petrově, plynou dva závěry:

První závěr se týká rovnítka, které existují mezi povoláním apoštolů a hlásáním evangelia na straně jedné a učitelským úřadem církve a jeho funkcí v hlásání, výkladu a rozvíjení zjevení, kterého se křesťanům dostalo na straně druhé. Toto rovnítko a tento úřad jsou jedním z klíčových bodů v očích současné kultury a v dnešní ekumenické debatě. Jsou klíčovým bodem kvůli kontroversím, které by rády zeslabily neochvějnost učitelského úřadu Církve, odvozeného od učitelského úřadu apoštolů. **Lidé by raději viděli, kdyby Církev byla pružnější, povolnější vůči historickým silám, ústupnější vůči moderním a módním názorům, vnitřně snášenlivější, svobodnější — to jest, aby vykládala své učení podle osobních názorů a podle ducha doby, nikoliv v duchu tradičních formulací své nauky, které se odvolávají k Bohem zjevené doktríně jako ke konečné autoritě. Je to klíčový bod, protože Církev Petrova s dějinnou i logickou důsledností chrání a udržuje "depositum fidei", svěřený odkaz víry (Tim. 6:20). Toto stanovisko Církve a jejího učitelského úřadu není umírněnost, není zpátečnictví, není neporozumění vývoji lidského myšlení; je naopak pevné přilnutí k Boží Myšlence, je to věrnost, a proto pravda a život — *i pro dnešní dobu.***

Druhý závěr se týká šíře, do které musí dorůst pojem "apoštolátu" — chápán ne ve smyslu učitelského úřadu, svěřeného těm, které "Duch svatý ustanovil biskupy, aby pásli církev Boží" (Sk. 20:28), ale ve smyslu povinnosti šířit zvěst evangelia: povznášející povinnosti, která je dána každému křest'anu ve křtu a v biřmování a kterou je povolán, aby přispíval k růstu Církve (Sk. 1:9, Ef. 4:7, aj.). **Každý křest'an musí vydávat svědectví Kristovi podle svých osobních a sociálních poměrů, to je povinnost, od které nic neosvobozuje** — ani to, že je kdo dítě, mladík, žena, zaměstnán světskými záležitostmi, zabrán speciálními povinnostmi nebo postižen neduhy. Zejména dnes ani lhostejnost ani ostýchavost, ani skepticismus, ani kritická a svárlivá zaujatost, ani jiné záporné pocity nesmí ochromit čímkoliv apoštolát, to jest **osobní, rodinné, pospolité dávání dobrého příkladu, zachovávání náboženských povinností a vyznávání křest'anské víry, třeba i mlčky, jen životním stylem člověka, který je přímý, dobrý a pozorný k druhým.** Ve vědomí tohoto společného poslání nechť se nikdo nevyhýbá této základní povinnosti osobního katolického svědectví, vydaného Kristovu jménu v prostě, pevné a svorné pospolitosti s apoštoly a jejich nástupci. ch

FRANK'S
Mobil AUTO-SERVICE STATION
NA 32. ULICI A OAK PARK AVE.
V BERWYNU, ILL.
Náš krajan FRANK FOLTÝN, evropský automechanik v ní zahajuje provoz od 1. srpna 1976.
Veškeré opravy osobních i lehkých nákladních aut amerických i zahraničních značek.
Tel.: 788-7519
"ROAD SERVICE" — elektrické sváření — umývání aut.
PROVOZ: OD PONDĚLÍ DO SOBOTY OD 7 AM DO 7 PM

Alois Rozehnal:

NÁRODNÍ ŘEČ A SPOLEČNÝ JAZYK

V posledním čísle H.N. na nás vyplázl tiskařský šotek svůj dlouhý jazyk. Rozlepil nám tento článek dr. Rozehnala tak, že nedával smysl. Proto jej otiskujeme celý znovu a jeho autorovi — jakož i prof. F. Mikulovi se za to omlouváme.

Redakce

Felix Mikula: Řeč — dar boží. Je to malá knížečka, která vyšlá v edici Studium v Římě. Je to však dobré dílo, které je nabito myšlenkami pro velkou knihu. Vztahuje se na ně zásada, že kniha by se měla číst tak pozorně, jak byla napsána. Řeč, pokud je nástrojem myšlení, poznávání a sdílení poznání a pravdy, má zustat nástrojem co nejsnáze přistupným každému. Už Plato učil, že všechny stvořené skutečnosti jsou nedokonalým vyjádřením věčných idejí, ideálních forem. (s. 12.)

Řeč se definuje jako obecná schopnost mluvit, zatímco jazyk je mluvení, řeč ve vztahu k duševnu. K myšlení, představování. (F. Trávníček: Slovník jazyka českého. SN Praha, 1952, s. 570, 1360.)

Autor Felix Mikula si vytyčil vysoký cíl: Obhajobu jediného společného, všelidského a světového jazyka. K tomuto cíli zaměřil také poznávání, při němž se účastní nejen stránka rozumová, nýbrž i stránka volní. Vždyť každé poznávání (nejen ve smyslu ontologickém) je zaměřená aktivita, je pořádání myšlenkových obsahů. Každé pořádání musí mít svůj účel a tímto účelem je poznávací cíl.

Čs myslitel a zakladatel teleologie (nauky o účelu), prof. dr. Karel Engliš (17. VIII. 1880—13. VI. 1961), rozvádí způsoby myšlení vedoucího k poznání, o němž praví:

Nemůžeme proti sobě postavit poznávání a hodnocení, ale můžeme postavit proti sobě poznávání kvalit ontologických a poznávání kvalit vztahových (teleologických a normologických), protože při soudech, jimiž si uvědomujeme tyto i ony kvality, pořádáme myšlenkové obsahy jiné a jinak, ale vždy za účelem poznání. Kvality vztahové, jak je Plato uvádí (spravedlnost, dobro), jsou jen kvalitami formálními, které vyjadřují způsob myšlení bez obsahové náplně a dopouštějí nejrůznější náplň.

Že něco je dobré, neznamená nic jiného nežli, že je to myšleno jako někým chtěné. Že je něco správné, neznamená nic jiného nežli, že odpovídá normě, při čemž však může týž předmět a děj jednomu chtěnému (postulátu), jedné normě odpovídat a druhému chtěnému a druhé normě se protivit; vzhledem k prvnímu je dobrem (správným), vzhledem k druhým je zlem (nesprávným). Teprve obsahová náplň postulátu a normy určuje jednoznačně, je-li předmět a děj dobrý, správný atd. Jak se tedy mají lidé shodnout na tom, co je dobré, když není řečeno vzhledem k jakému postulátu? Jak se mají shodnout, je-li něco správné, když není řečeno, vzhledem k jaké normě? Obecný výraz (formální) dobro, správnost atd. nemůže být základem nějaké shody. (Prof. Dr. Karel Engliš: O poznání a hodnocení, Knižnica právnickej fakulty slovenskej univerzity v Bratislave, sv. 12, 1947, s. 15.)

Vývoj jazyka se řídí postulátem kultury národní nebo nadnárodní; podle tohoto cíle směřuje pak buď k dělení (tříštění) jazyku s odstředivou tendencí (dekoncentrace) od pramáti všech jazyku, nebo ke sloučení (sjednocení) jazyků s dostředivou tendencí (koncentrace), k jednomu světovému (všelidskému) jazyku. Kam směřuje historický vývoj?

Babylónská věž Starého zákona činí jako hrozba nežádoucího množství jazyků na naší zemi a její výstraha provívá autorovým dílem (s. 24, 37, 56, 63.) Kristus byl daleko toho, aby pozemskou lidskou řeč partikulární prohlásil ze předmět náboženského kultu (S. 26.) Přesto však latina sjednotila křesťanstvo světa při mši podle usnesení koncilu tridentského (1545- 1563). Papež Pius V. listem "Quo primum" (9. VIII. 1570) zavedl Missale Romanum in lingua latina — in perpetum (navždy). Papež Pavel VI. podle rozhodnutí II. Vatikánského koncilu (1962—1965) nahradil universální latinu partikulárními jazyky jednotlivých národů. Babylónská věž dělení (zmatení) jazyků zasáhla liturgii Nového zákona.

Vývoj latiny z klasické přes vulgární a vznik románských jazyků (italštiny, francouzštiny, španělštiny, portugalštiny, rumunštiny) je svědectvím odstředivých sil. Ústup latiny jako universálního jazyka kulturního světa je příznačný pro dekoncentraci vývoje jazyků mrtvých i živých.

Autor Felix Mikula je školený linguista, který dovede vystihnout nedostatky vyjádření lidské myšlenky v různých řečech. Srovnávací jazykověda zná případy, kdy v některých jazycích chybí vyjádření pro základní lidskou činnost. Typickým příkladem v románských jazycích jsou měnlivé významy původního latinského slovesa — stare — státi — (s kmenem — st — ve všech indo-germánských řečích), — a slovesa — esse — býti, které již ve vulgární latině znělo: essere.

Ve francouzštině není slovesa pro činnost státi a proto se opisuje: être debout — být vzhůru. Ale sloveso býti (être) pochází ze slovesa státi (stare), jak svědčí psaný přízvuk, který nahrazuje ztracenou hlásku "s" ze slovesa estare. Stojím — je suis debout — (jsem vzhůru) je již odvozeno od slovesa býti (esse). Podobně je tomu u slovesa sedět — s'assoir — které znamená sedati si a ne výsledek činnosti sedět. V italštině podobně: stare di casa - neznamená státi, ale býti doma, bydliti. Ve španělštině podobně: estar de pie — státi, ponerse en pie — postavit se; jindy zase přeskakuje významem podle trvání vlastnosti: soy malo jsem špatný (trvale - charakter), estoy malo jsem nemocen (dočasně zdraví). Konvenční zdvořilosti (s. 20) a závěrečné fráze dopisů vynikají tím, že místo pozdravů kladou k nohám: Ponga-me a los pies de Su Señora esposa. (Polož mě t.zn. mé pozdravy mou úctu k nohám své paní manželky. V Latinské Americe je celkem 18 (o 3 více, s. 36) španělsky mluvících národu (států), které jsou členy Organizace amerických států (OEA), kde je také Brazílie s portugalštinou, která bojuje s podobnými nedostatky ve výrazech: estar em pé státi, pôrse de pé postavit se.

Železná pravidla vývoje zasahuji tvrdě i do vývoje mluvnice (gramatiky). Někdy vypadnou základní formy vyjadřování. V nové řečtině zmizel neurčitý způsob (infinitiv) a na jeho místo nastoupila účelová spojka: na aby. Thelo na hypago — chci jít. Podobně je tomu v bulharštině (balkanizace). Angličtina se spokojila jen torsem mluvnice a proto musila nahradit gramatiku idiomem, který je nepřesný. Jde o jazyk, kterému se snadno naučíme, ale nikdy nedoučíme. (S. 45.)

Dělení jazyků se projevuje i ve snaze nářečí (dialektů) vytvořit si svůj spisovný jazyk. V němčině uspěly tyto odstředivé síly v dolno-německém dialektu Plattdeutsch (s. 35) a snaží se prorazit v šeplavém dialektu saském (Drážďany: Iš sächte, freš — frech) a ve změkčelém dialektu pruském (Berlín: Eine jute jebratene Jans is die Jabe Jottes). (Dobře upečená husa je darem Božím.)

Ve francouzštině je to jižní uspěchaná provensálština (langue d'oc), ale také pomalé dialekty Bretoňska a Normandska.

Slovanské jazyky také vznikly štěpením, jak dosvědčuje dnes etymologický výklad jednotlivých slov. Robot, lidský automat, který se stal mezinárodním (s. 17), je otrok práce, jehož protějškem je roba — nevolnice. (F. Trávníček, s. 1324.) Slovní příspěvek k společným osudům ženy, jaké byly do nedávna. (P. Eisner: Čeština poklepem a poslechem, Konfrontace, Zurich, 1976, s. 274.) Robota je však společným osudem všech Slovanů, zejména Rusů. K osamostatnění slovenštiny, jako rovného jazyka spisovného došlo teprve r. 1851 zavedením Šturmovy spisovné gramatiky. (Přehled čs. dějin, II. ČSAV 1960, r. 187.)

Dekoncentrační tendence všech indo-germánských (indo-evropských) jazyku jsou trvalým zjevem vývoje od jejich kolébky v sánskrtu a prákrtu v Indii. Když po skončení druhé světové války odešli Britové, zůstalo v Indii 79 řečí a větších nářečí, jež se nemohly dohodnout. Hindi, nejmocnější z tamních jazyku odvozujících svůj vznik přímo ze sanskrtu, marně se dosud domáhá prvenství. Složitá mluvnice se vyznačuje zvláštnostmi, že přechodné (aktivní) sloveso má v některých minulých časech rody, které se řídí slovesným předmětem a nikoliv podnětem, který však také prodělává změny ve tvaru. Tak na příklad rozhodný je rod knihy ve větě: Maine kitāb lisi napsal jsem-knihu. Jde o jinou skladbu než v pozdější latině: Librum scriptum habeo.

Prosazení jednotné společné řeči Hindi naráží na řadu dalších překážek. Jednou z nich je povýšenost a pánovitost Hindů, kteří v rasových třenicích jsou jako Prušáci Východu první vypovídání z Afriky. Indíra Gandhi za 750 miliónu Hindů prohlásila: Bohaté státy státům nuzným pomoc poskytnout musí. (S. 55.) Přitom však posvátné krávy a zdomácnělé krysy užírají potravu a chleba chudým.

Matematická mluva (s. 40 neskýtá naděje na záchranu, neboť není tak rozhodný symbol číslice — ať arabské, římské nebo hindské — jako základ soustavy početní nebo myšlenkové. Základní poučka 2x2=4 platí jenom v desetinné soustavě, ale může to být jakékoliv jiné číslo, když se přiměřeně změní základ soustavy. Ani společný jazyk neznamená nic, dokud není dohody o společných pojmech Lidskosti, Svobody a Spravedlnosti. Proto si lidé nerozumějí dobře ani doma, ani v exilu — a nerozumněli by si vůbec, kdyby se vrátili z exilu do vlasti a nedohodli se na společném postupu myšlení a poznání.

Autor Felix Mikula je vzdělaný polygot, který podstoupil nerovný boj za jednotný společný jazyk. To však neznamená smrt mateřského jazyka, o němž praví: Odnímání rodného jazyka rovná se znásilnění lidského ducha. (S. 12.) Český myslitel Ladislav Radimský (3. IV. 1898—9. IX. 1970) dodává: **Exulant, který své dítě nenaučí mluvit a myslit česky a slovensky, nemá práva spílat komunistům doma, že zabíjejí naši tradici.** (L. Radimský: Skloňuj své jméno, exulante, Vigilie, Řím, 1967, s. 43.)

Evropa by byla bezbarvou pustinou, kdyby nebylo bojišť, na nichž se utkaly národy a státy v boji o to, která kultura je lepší. Jazyk je nejen dorozumívacím prostředkem, ale i zrcadlem duše národa a květnatosti jeho kultury. Národní jazyk hlídá národní tradici, která se udržuje odvěkým bojem za vlastní samostatnost. Uhasne-li tento boj za národní jazyk a národní svobodu, bude Evropa pustá a řádní jako vypráhlé duny Sahary nebo zasněžené pláně Sibiře.

Mikulova studie "Řeč — dar boží" je vzácný drahokam naší exilní literatury a patří do knihovny každého našeho uvědomělého vzdělance a kulturního pracovníka.

Redakce

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-1477
Přejte se na
p. PAVLA SVAČINU

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮMY
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou
na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY REALTY"
5838 W. CERMAK RD.
CICERO, ILL. 60650
MLS 863-8710

GRANATY
Z ČESKOSLOVENSKA
MACH Importers
3720 West 26th Str.

PRODÁM

na FLORIDĚ —
4-bytový dům — 8 roků starý — v Miami, blízko moře. Jeden byt je dvoupokojový; dvě koupelny, moderní kuchyně, velká jídelna a veranda. Tři byty jsou jednopokojové s jednou koupelnou; kuchyně a jídelna, krásná dvojitá zahrada a parkoviště pro 8 vozů. Cena 84 tisíc dolarů. Půjčka je 15 tisíc $ na 6%. Nájemníci splácí úrok. Píšte: I. Sterbinska, 330 N.E. 119 Ter. North Miami, Fla. 33161

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci
The DUMPLING HOUSE
4109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.
Denně čerstvá jídla.
Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.
Srdečně Vás zve
MARIE ČIHULOVÁ
Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GU-4-9633

Jaroslav Orlický:

DVACET PĚT LET NA VINICI PÁNĚ

Jeden můj příbuzný je římsko-katolickým knězem. Těsně před druhou světovou válkou byl vysvěcen a v rodné osadě slavil svoji primici. Byla to slavnost nezapomenutelná. Účastníci primice se nepočítali na stovky, ale na tisíce. Mše byla sloužena v parku. Místní kostel by nikdy tolik lidí nepojal. Sluníčko se usmívalo na pestrou směs lidí z města i z venkova. Bílé šaty družiček a modř orelských košil zpestřovala jako květiny zástup věřících. Při primiční mši novosvěcenec podal Tělo Páně jen své matce a otci. Také jen jim při mši sv. dal primiční požehnání. Udělování požehnání pro ostatní přítomné určil stařičký pan děkan až na odpoledne. Kanovník-kancléř měl primiční kázání. Vylíčil v něm vznešenost kněžského povolání i těžké břímě, které sebou kněžství nese. Upozorňoval na půdu neúrodnou a hlavně na nepochopení, které bývá tak zlé, že si kněz i často zapláče.

Po letech kaplanování stal se můj příbuzný farářem na venkovské faře na Českomoravské vysočině. Naposled jsem se s ním setkal v roce 1947. Zúčastnil jsem se v jeho osadě svěcení zvonů, které pro farnost zakoupil. Byla tam krásná harmonie mezi knězem a farníky. Rovněž tak na faře, kde mladý kněz žil ve shodě a lásce s maminkou a s tatínkem, kteří měli radost ze syna, kterého obětovali Bohu, bylo pěkné žít. Zdálo se, že v tomto případě se neuskuteční varovná slova primičního kázání, a že můj příbuzný nebude musit plakat, že byl nepochopen.

Když se však komunisté zmocnili v roce 1948 vlády, zotročili církev a její služebníky. Tak se stalo, že o mém příbuzném faráři jsem dlouho nic nevěděl. Až teprve po dlouhých letech exilu, v roce 1968 jsem se sešel s jedním uprchlíkem, který "mého" faráře znal. Ačkoliv tento uprchlík byl evangelík, obdivoval toho katolického kněze, který za vlády komunistů procházel křížovou cestou. A tak se přece jen vyplnila slova primiční řeči kanovníka. I tento kněz si v životě musil zaplakat.

Dnes se zamýšlím nad životem jiného kněze, který přestože působí mezi námi v Chicagu ve svobodné Americe, nemá život lehký. Ba často už i klacky nepochopení a zlomyslnosti mu byly házeny pod nohy. Je to náš kaplan českých bohoslužeb u sv. Prokopa otec Vojtěch Vít, O.S.B.

Ve čtvrtek, 29. července tomu bylo už 25 let, co byl vysvěcen v Belgii na kněze řádu sv. Benedikta. Studoval tam od r. 1946 a do komunisty ovládané vlasti se již nevrátil. Nebylo mu tedy dopřáno sloužit primiční mši svatou v rodném kraji, který je krajem Aloise Jiráska a Boženy Němcové. S jakou radostí by ho bylo jeho rodiště vítalo a kolik lidí by bylo spěchalo pro jeho primiční požehnání!

S jeho dnes již zesnulými rodiči a mladšími bratry by se bylo radovalo nejen jeho rodiště, ale i celé okolí, kterému vzešel služebník Páně. Bůh však rozhodnul jinak. Po studiu, vysvěcení a dalším universitním studiu národohospodářství a sociálních věd v Belgii, mu bylo určeno jít hlásat evangelium do daleké Afriky. Přinášel tedy radostnou zvěst pohanům, jako jeho patron sv. Vojtěch. Ve škole učil je civilisovanému životu a křesťanskému soužití v lásce. Úkol jistě vznešený. Avšak Afrika se octla v situaci, kdy na místo, aby bojovnost divokých kmenů se pacifikovala, vášně se ze vnějšku politicky rozněcovaly. Ti, kteří až dosud pomáhali budovat lepší život lidu Afriky, museli odejít. Odešel tedy i otec Vojtěch, ačkoliv jej africtí věřící prosili, aby neodcházel, že je z Československa, a že tedy může zůstat. Příchodem otce Vojtěcha české Chicago získalo, oč byla Afrika jeho odchodem ochuzena.

Po jeho příchodu do Chicaga, lidé, kteří už na kostel téměř zapomněli, našli opět cestu k sv. Prokopu na české bohoslužby, které tam otec Vojtěch s pomocí Boží slouží každou neděli až dodnes. Jeho kázání mluví k srdcím věřících a pomáhají jim žíti křesťanským životem. Dnes v Chicagu a okolí si neumíme život bez otce Vojtěcha představit. Bylo tu deset českých kostelů, ale dnes už jen v kostele sv. Prokopa je každou neděli hlásáno slovo Boží "jazykem rodným". Kněží českého původu, kterých zde bylo dost, jednak zemřeli, jednak zestárli a noví sotva přijdou. Zůstal nám jen náš věrný otec Vojtěch, který nemusí čekat, zdali si ho "uživíme", protože je řeholník. Kolik dětí pokřtil, k prvnímu přijímání připravil, novomanželům ruce svázal, rozbitá manželství dal opět dohromady, nemocných navštěvoval, v těžkostech životních přispěl radou a pomocí, kolik zapomenutých našinců i cizonárodovců doprovodil ke hrobu!

Kromě jeho práce na vinici Páně je opravdu těžko v krátkosti zaznamenat, jak veliký kus českého krajanského života v Chicagu nese na svých bedrech. Co práce věnoval kulturním podnikům! Kolik času české katolické doplňovací škole! — Na poli sociálním má nevypočitatelnou řadu dobrých skutků: kolika lidem pomohl najít práci, zařídit byt, sehnat peníze na pohřeb, na léky, opatřit a přinést jídlo do domů opuštěným atd.

A mimoto nezapomíná a stále nám připomíná věc, která mu tolik leží na srdci — náš trpící národ za mořem, na návrat pravdy Páně do jeho domovů, pro který pracuje, kde může.

V poslední době málo přichází do našich rodin, kde jsme jej tak rádi vídali. Vzal na svá již tak dost přetížená bedra nový, ale tolik potřebný úkol: vydávání českých katolických novin "Hlas národa", když týdeník Národ a Katolík byl koncem minulého roku zastaven. S uvědomělými krajany buduje kulturní středisko "Velehrad". Je to namáhavá, vyčerpávající, ale nutná práce. Poněvadž si její důležitost pro náš budoucí zdejší krajanský život a pro národ doma uvědomuje víc než kdo z nás, obětovává mu v poslední době i své zdraví. Opravdu velmi málo je hodin jeho spánku a odpočinku.

"Za hlasem Tvým šel jsem, ó Pane, dej sílu duši mé" — obyčejně mívali novosvěcenci napsáno na svatých obrázcích, které rozdávali. Za hlasem Božím šel a jde náš český kněz otec Vojtěch Vít celým svým životem. Mnoho jeho srdce rozdalo, ale tak málo se vrací zpět; ne jemu, na to nečeká, ale dílu, kterému zasvětil svůj život. Jen Bůh sám ví, kolikrát Jej prosil o sílu, aby mohl dále jít po nevděčné cestě našeho rozdrobeného Chicaga...

U příležitosti jeho 25letého kněžského jubilea, při kterém otci Vojtěchovi přejeme hojnost zdraví, Božího požehnání a milostí Božích do dalších let, měli bychom se zamyslit i nad sebou samými. — Nehodili jsme snad i my vědomě či nevědomě kamenem nepochopení a nevděku po tomto služebníku Páně? Šli jsme jako on vždy jen za hlasem Tvým, ó Pane? Buďme rádi, že jej zde máme, a že mezi námi vytrvává.

UPŘÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ

KLUB DOMOV Z N.S.Č.K. SRDEČNĚ BLAHOPŘEJE
svému duchovnímu rádci a českému kaplanu u sv. Prokopa

důstojnému Otci

VOJTĚCHU VÍTOVI, O.S.B.

u příležitosti jeho 25letého výročí kněžského svěcení,
k obdržení Božího daru kněžství a vytrvalosti v dobrém i ve všech přeháňkách a bouřích lidské zloby a nevděku.

Milý důstojný Otče! Jsme Pánu Bohu vděčni za to, že Vás nám do Chicaga poslal, a proto vám dnes upřímně vyprošujeme, aby Vás Bůh nadále sílil a žehnal Vaši tak těžké práci mezi námi.

ZA KLUB DOMOV:

FERDINAND KÜSSEL, *předseda*
FRANTIŠKA UHLÍŘOVÁ, *tajemnice*
JOSEF ZACHARDA, *pokladník*

UPŘÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ

K stříbrnému kněžskému jubileu našeho duchovního Otce a krajanského misionáře

dp. VOJTĚCHA VÍTA, O.S.B.

šéfredaktora "Hlasu Národa",

vyprošujeme mu hojnost zdraví, Boží ochrany, pomoci a požehnání.

Kdybychom Vám, drahý Otče, děkovali za vše, co jste pro naši chicagskou krajanskou obec vykonal, mávnul byste rukou s usměvavou připomínkou: "Raději mi přijďte pomoci do Velehradu!"

A tak k dnešní gratulaci připojujeme i slib, že ten náš chicagský "Velehrad" s Boží pomocí a pod Vaším vedením dokončíme.

Za chicagský "Velehrad":

Dr. FRANTIŠEK SCHWARZENBERG, *předseda*
FRANTIŠKA UHLÍŘOVÁ, *tajemnice*
LEOPOLD RIEDL, *pokladník*

29. července

1951 —25— 1976

"Tu jednu kněz má útěchu:
ctěn bývá od dobrých
a nedbá zloby, posměchu,
ni zášti lidí zlých."
Jan Vránek

Před čtvrt stoletím byl náš zdejší duchovní správce krajanských českých bohoslužeb

Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.,

člen benediktinského opatství v Praze-Břevnově v Belgii vysvěcen na kněze.

Ze své pětadvacetileté kněžské práce věnoval už celých patnáct let našim duchovním a sociálním potřebám zde v Chicagu a okolí.

Při Vašem dnešním jubileu, důstojný Otče, pokoušíme se alespoň prostými slovy vyjádřit, co naše srdce cítí:
máme Vás upřímně rádi, modlíme se za Vaše rodiče, kteří Vám dali život, za Vaše zdraví, nevyčerpatelný humor a trpělivost s námi.

Vaše exulantská a krajanská obec věřících od sv. Prokopa v Chicagu

DOPISY našich čtenářů

SAN ANTONIO, FLORIDA:

P.b.J.K.

Vážená redakce, milí čtenáři! Gloria mundi — Ježíš Kristus.

Přes to, že komunisté popírají existenci Ježíše Krista jako Syna Božího a Spasitele, je mimo každou pochybnost, že Ježíš Kristus je středem světových dějin. Tu se nám vtírá otázka, jaký smysl mají dějiny předkřesťanské, mimokřesťanské — od doby stavitelů egyptských pyramid, čínských císařů až po dnešní dobu. Křesťan věří, že Bůh řídí svět a osudy národů, ale to neznamená že ví, jaké jsou cesty Páně, nebo že v jednotlivých dobách dějin dovede rozpoznati, proč se co děje. Přesto, že Bůh je vládcem všeho, nám smrtelným lidem ponechává svobodnou vůli. Tu se náš lidský rozum táže, proč Bůh stvořil lidi, když ve své vševědoucnosti předvídal, že zhřeší, a když ve své všemohoucnosti a lásce jejich hříchu nezabránil. Na tuto otázku nelze racionálně odpovědět již z toho důvodu, že Bůh může odníti člověku svobodu rozhodování, kterou mu dal a která je odleskem jeho svobody božské, a přece tak neučinil. Víme jen a zkušenost to plně potvrzuje, že Bůh může i mravního zla použíti k splnění svých záměrů. Teprve Ježíšem Kristem se stává svět v pravém slova smyslu světem dějinným, poněvadž teprve Ježíšem Kristem počíná doba rozhodování pro dobro a proti dobru, pro Boha a proti Bohu — v plném významu. Každý člověk, který slyšel — buď přímo či nepřímo — zvěst o existenci a poslání Ježíše Krista, z vůle Otce nebeského, má jen dvě možnosti: rozhodnout se pro Krista a křesťanství, anebo proti Němu. Proto nyní posice nevěřících není již tak nezávadná jako byla posice předkřesťanských pohanů. Atheismus (nevěra) dnešní doby, hlásaná komunistickým materialismem a nevěreckým svobodářstvím (liberalismem) mají příležitost porovnávat obsah obou učení. Zásady a učení křesťanství nelze nikdy uvésti v harmonii a spolupráci s komunismem. Komunistické pohanství není naivní, ale dobře uvážené, s vypůjčenou touhou po spravedlnosti z evangelia — ale bez Boha! Křesťanství znamená zánik komunismu.

V určitém smyslu je dnešní svět křesťanský, ale i proti své vůli. Jeho západní ideje filosofické a koncepce politické, jsou křesťanského původu. Jen slova jsou jiná, aby omámila lid a odvedla ho od křesťanských skutečností. Když se mluví o socialismu, humanitě, demokracii, rovnoprávnosti, a lidské solidaritě, je to vše přejmenovaná "láska k bližnímu". Vždyť i dnešní západní nevěřící člověk užívá křesťanských pojmů a výrazů, které se překlady svatého Písma staly obecným, duchovním statkem západního lidstva. Je jisté, že Ježíš Kristus žije dnes mezi námi více než kdy jindy. Nelze se Mu již vyhnout. Je ctěn a milován, je vzýván a Jeho učení proniká více a více i do samého Sovětského svazu. Musíme přiznati, že Kristus je také odmítán, popírán, vysmíván a tupen nejčastěji samotnými křesťany ve svém mystickém těle Církve, kterou založil a v níž žije.

Mnozí lidé v minulosti byli také milováni: Sokrata milovali jeho žáci, Césara jeho legionáři a Napoleona jeho granátníci. Ovšem, tito lidé nenávratně zmizeli; žádné srdce pro ně již nebije, žádný člověk není již ochoten pro ně obětovati životy, ale pro Ježíše Krista, našeho Spasitele, umírají lidé dodnes. Světskými velikány dějin však obyčejně kromě komunistů — nikdo nepohrdá, nikdo se jim nevysmívá a nikdo je netupí. Nikdo také nevyhlašuje jejich životopisce za podvodníky a lháře, nikdo nedokazuje, že vůbec neexistovali. Podobně jako ti, kteří ukřižovali Krista, se báli i Jeho chladného těla a postavili k jeho hrobu stráž, tak dnes komunistické pohanství staví ke Kristu stráž lží, pomluv a nenávisti a hlásá, že Bůh je mrtev. Náš Spasitel světa však povstává vždy znovu z hrobu slavnější a zářivější než kdy před tím. A tak bude až do skonání světa, až do ustanovení Jeho věčného království, v němž bude splněn a dokonán smysl všech lidských dějin. Za Kristem jdou lidé dnes dobrovolně, nikdo je nenutí, nikdo je nezbavuje svobody, jak činí komunismus proti těm, kteří nesouhlasí s jeho pohanstvím.

Ano, Pane Bože, můj Stvořiteli, Ty jsi dal do mých rukou kus Tvé všemohoucnosti; je to moje svobodná vůle. Ty jsi stvořil lid jako svobodné bytosti, ale tím jsi vzal na sebe riziko, že se třeba rozhodnou proti tomu co Ty chceš, že Tě opustí, zradí, přibijí na kříž, že budou lhát, vykořisťovati druhé a vraždit. Pane, Ty mě nenutíš, abych byl dobrý, abych byl svatý; neženeš nás ohněm a mečem do nebe. Dáváš vycházeti slunci nad spravedlivými i nespravedlivými, Ty máš se všemi trpělivost. Pane Bože můj, já sám často ztrácím trpělivost, obracím se k Tobě a žádám: pohleď, Pane, na ten plevel na Tvém poli, vytáhni jej, zasáhni, potrestej, pomsti se! Ty však, Pane můj, mlčíš, nebereš nazpět Tvůj dar — svobodu rozhodování; klidně přihlížíš tomu, jak Tě znovu, den co den, po celém světě křižují, tupí a popírají, "nevědouce co činí". Ty, Pane, čekáš, že Kristova krev jednoho dne zasáhne a přivede k pokání i ty, kteří Tě dnes bičují, po Tobě plivají, korunují Tě trním, přibíjejí znovu a znovu na kříž. Ty, Pane, "doufáš" že přijdou k Tobě i ti, kteří nemají lásku k Tobě, ani ku svému bližnímu. Pane Bože můj, děkuji Ti za to, že máš se mnou trpělivost, že máš trpělivost se všemi, které jsi stvořil. Dobré i zlé se v nás skrývá a spolu bojuje; jsme plevel anebo pšenice, nebo snad obojí? Ještě stále máme možnost se rozhodnouti a Ty nás nenutíš. Pane Bože můj, pomoz mně a všem dříve než přijde hodina, kdy já a všichni ostatní budeme museti vydati počet, co jsem udělal já a ostatní s tím velikým darem se svou svobodou.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím svůj dopis, prosím o modlitby za staré a nemocné, a též vás prosím tentokrát o modlitby za sebe, abych se šťastně vrátil ke své rodině z nemocnice, kam odcházím 9. července. Všechny vás pozdravují. Bůh vám všem žehnej!

Karel Pekárek

PRAHA, Československo:

Milý Pepíčku a Mařenko,

jsme šťastni, že jsme aspoň dostali váš dopis, když už vás, roto, neuvidíme. Je to vaše chyba! Vždyť psal jsem vám hned, že jsem dostal výjezdní doložku, aby sis zařídil dle toho svoji dovolenou. Ty jsi našim úřadům nevěřil a dřeš se i v tom horku, jako by Ti bylo 30 . . .

A teď něco do debaty o současných problémech.

Jaká je definice civilisace? Zničení opylovačů a zasmrdění celých krajů! Ničení jezer a stavění velkofabrik! . . . Kdo je inteligent? To často není studovaný člověk; naopak! Ten se bojí lopaty, ačkoliv obyčejně byl dělnického původu, ale pro sousto chleba slouží každému režimu. Řada mých spolupracovníků nemá třeba valná studia, ale jsou to moudří lidé, kteří prošli peklem třídního boje; jsou to charakterní lidé, mravní. Není jim ale náš pan primář, který je lump; bere diškrece za operace, které nechá dělat jiným. Charakter tu dnes nemají ani učitelé a profesoři, kteří, aby se udrželi v sedle, stále ještě třídně pronásledují své žáky! Před 100 lety to byli buditelé národa, dnes jsou mnozí mravně zkaženi. V tom musíš žít, abys to pochopil! Jedině opravdoví věřící křesťané se neboji, i když trpí, a těm se obdivuji . . .

Komunisté používají vyjímečně — a to jistě neradi — to staré rčení: "Udělej to se zdravým selským rozumem". To jsou v lidech poslední zbytky selství, jak jsi je znal . . . Málo využíváte v USA proti Sovětům atomových zbraní! Nikdo neřekne: "rozbijeme vám to na drnec!" — jestliže se budete plést — třeba do Angoly! Nakonec je pro atomovou válku jen Mao a Číňané. Ti nádherně zatím dopalují Sověty a to stále. Proto je nám — s reservou — Čína sympatická, jako vše, co jde proti SSSR. Komunismus je totiž — opravdu ďábelský vynález v rouše beránčím! Aby se jeho vůdcové udrželi u moci, jsou schopni všeho — v cizích službách. Nejsmutnější věcí je, že se k tomu propůjčují naši lidé, a tam v USA to někteří starokrajané, které zde vítají — nevidí, jak přijdou o své peníze, kdyby komunismus v USA zvítězil. Strana je jen ta klika lumpů, která je právě ve vedení. A v tom jsou, pane, obraty! Teď už v novinách nepíšou dr. Husák, ale jen Husák; asi nechce vypadat jako vysokoškolský inteligent! Ale pro osobní slávu udělá všechno. Můj kamarád s ním seděl v kriminále v Leopoldově a tu prý Husák spoluvězňům říkal: "Kluci, teď jsem v kriminále, ale stejně budu jednou prezidentem . . ." Jinak se teď staví na Slovensku pomníky jak Clementisovi, tak arcivrahu Gottwaldovi. To je typické pro tento režim! Oblbovat lidi!

Mnozí mladí lidé dnes neschvalují rozbití Rakouska-Uherska; tenkráte se jezdilo k moři jako nic. Dnes cestovat i do Jugoslávie je jak finanční, tak i politický problém pro našince. Náš ideál: Spojené státy středoevropské. Zatím střední Evropu spojilo jen *KGB (Sovětská tajná policie)* a to důkladně, v odporu a nenávisti všech okupovaných národů k Rusům. K jejich starocarskému kolonialismu. Tož čekáme, až se rozpadne tato poslední koloniální země světa . . . Určitě to jednou přijde, a kdyby Amerika chtěla, mohlo by to být i brzy.

Který ďábel dával Západu rozum, že vydali po konci II. světové války na 2 miliony uprchlíků — včetně žen a dětí — z území Rusy okupovaného zpět Sovětům? Vy na to zapomínáte v USA, ale my nemůžeme, nikdy!

Helsinky byly velké oblafování svobodného světa. Nemáte v USA politický cit, neumíte bolševiky odhadnout, jste země apolitická! Už i samotné místo Helsinky ve Finsku bylo triumfem pro Brežněva, který teď hlásí: "Koukej, krásný sovětský člověče, až k nám na hranice se sjel celý svět! — Inu nalítlo jich víc: Roosevelt, Truman, Beneš a další. Aby teď čsl. komunisté "dokázali", že míní Helsinky doopravdy, pouští letos aspoň některé pensisty na západ. A těm, kteří sem přijedou, do Čech, Moravy či Slovenska, řekněte jasně, aby poslouchali a koukali, kdo jim to říká. Komunisté se již postarají, aby krajany-návštěvníky dokonale oblafli, na to jsou machři, bez konkurence. Kdo to tady u nás léta neprožíval, nemá ponětí a nepochopí, čím tady denně procházíme.

Mějte se co nejlépe a nezapomínejte na nás, zvláště při volbách vašeho presidenta na podzim. Jen ten, který bude tvrdý na komunisty, bude dobrý pro USA! Jinak čekají v příštích letech na Spojené státy velké starosti!

Tvůj spolužák J. K.

SYDNEY, AUSTRÁLIE:

Důstojný pane,

posílám vám šek na 25 am. dolarů jako předplatné na Hlas národa. Chtěl bych, abyste mi to posílali letecky a doplatil bych, kdybyste mi dali vědět, kolik třeba platit. Ale, jak čtu, máte ještě příliš mnoho práce a nemůžete všechno vyřizovat, proto počkám.

Naši krajané zde v Sydney měli rádi Katolíka a mnozí ho četli. Doporučil jsem jim **"Hlas národa"**, jak v kostele, tak také v dopise, který věřícím občas posílám. Doufám, že naši věřící v USA, Kanadě a všude ve světě chápou, jak je důležité, udržet si náš tisk a že H.N. podpoří, aby mohl konat svou práci.

My vám občas přineseme zprávu o událostech zde v Sydney a v Austrálii. Je to potěšitelné, protože krajané se dobře snášejí a různé skupiny, které něco znamenají, spolupracují. Staví se sokolovna, která bude sloužit jako Národní dům všem. O weekendech tam krajané pracují zadarmo *a s velkým porozuměním. Čile* se má k životu také budova, kterou si staví "The Czechoslovakian Country Club". Bude se brzy otvírat. To by se bez svornosti a spolupráce nemohlo splnit.

Bohužel, i zde však zasáhne moc našich národních nepřátel, komunistů. Ti se snaží štvát jednoho proti druhému rozšiřováním pomluv a podezření. Ale krajané dovedou takové lidi odhalit a zneškodnit je. Ovšem, že tím způsobí nepříjemnosti a mrzutosti, ale jinak to nejde. Ale není se třeba bát. Nic se nemůže stát tomu, kdo opravdu nezištně chce sloužit Kristu Pánu, církvi a národu a nehledá svou bezvýznamnou slávu.

Váš v Kristu zcela oddaný
V. Ondrášek

CEDAR RAPIDS, IA.:

Ctěné redakci a čtenářům!

"Žito, žito dozrává, nový zraje chlebíček, naklepeme srpeček." Už dávno srpy ani kosy obilí nekosí. K čemu by byly mašiny? Ty se nabrousí a jeden člověk se posadí za volant a pokosí v krátké době celé lány polí. Je to práce kvapná a po pravdě — málo platná: žádné šetrnosti není v té strojové práci. To přiznávají všichni ti hospodáři, pokud který žije. Práce s dobytkem a ruční lidská vynášela užitku mnohem více a na menším prostoru země, nežli tato strojní svou nadměrnou silou a váhou dokáže. Také není schopna za každého počasí pracovat, a některé práce jen špatně

provede se škodou. Něco jiného je taky hospodařit strojově na velkých lánech jako jsou v Americe či v Asii, ale přehánět to, jak to dělají teď komunisté v Československu, tam se to pro kopce nehodí. Nepřináší to v těch JZD užitek, jako by si mocipáni přáli.

Ty přeměny se neosvědčily. Vždycky býval úrody spíše přebytek, ale poslední dobou je stálý nedostatek. Nestačily brambory. Praha byla delší čas bez brambor. Poslali pak z Bulharska a lidé stáli dlouhé fronty od rána, aby se na ně dostalo, ale byly drahé! Hospodaři se od jedné do nuly. Tráva špatně roste, je sucho a krmení je málo. Dokonce teď také si vybrali pro sportování vydržovat koně a "rajtujou" na nich mladíci i holky mladé.

Auta už je asi omrzela, jezdí tedy na koních. Gasolin je drahý. Koně žerou zase obilí a pak má být levnější! Kam tohle hospodářství zemědělské povede, nad tím se rozum zastavuje. Tohle je úsudek těch starých moudrých hospodářů, co dosud žijí a všecko pozorují. Mezi ně patří i můj bratr. Komu není rady, tomu není pomoci! Jen zkušenost mu může poradit.

Svoboda, svoboda, pěkná to květinka; jen škoda, přeškoda, že kořínků nemá. Přijde vítr, odfouká ji — přijde voda — odhoupá ji. Oh, škoda, přeškoda, že kořínků nemá. Ve svobodě, třeba v menší, než je ta naše americká, by se jim tam těm našim lidem hospodařilo daleko lépe. Srpy a kosy zůstávají pro památky historické. Komunisté si ten symbol vyvolili na své rudé prapory — na ruble — a na poštovní známky. Je to znak říše Sovětů. Za ruského cara to byla "mát'uška svatá Rosie" a její znak a prapory byla orlice a ikona Matky Boží Marie. Věřím, že ještě dnes by se nalezlo dosti těchto obrazů kdesi v zemljankách dobře schovaných.

S lítostí v srdci jsem četla oznámení smrti — čtenářky z české Kalifornie. Vroucně jsem se pomodlila za spásu její ušlechtilé duše — aby ji Bůh v nebesích oslavil. Čest budiž její památce.

Odcházíme z tohoto světa jeden za druhým na onen svět, který nám je neznámý z vůle Boží.

S pozdravem E. B.

NEW YORK, N. Y.

Vzpomínka z pouti u Svatého Antonínka, Chatham, Ont., Canada.

Už mnoho roku jsem chtěl jít na pouť ke svatému Antonínku. Když jsem pracoval a měl jsem auto, tak kvůli obchodu jsem nemohl. Nyní, když jsem na penzi, vždy do toho něco přišlo. Až letos, když jsem dostal dopis od zdejšího Československého radiového rozhlasu — pana Jana Petličky — že vypravuje bus, tak jsem si hned žádal místo i s manželkou a nelitovali jsme toho.

Pátek ráno o 9:20 jsme vyjeli od Sokolovny na 71. ulici z Manhattanu 18. června a jeli jsme první den do Niagara Falls na kanadskou stranu a tam jsme přenocovali v krásném hotelu Sheraton Fox Head Inn. Měli jsme krásný pokoj. Z verandy jsme viděli vodopády, jak byly osvětlené. Ráno jsme měli snídani v hotelu a o deváté jsme vyjeli do Chathamu. Cesta nám za zpěvu českých a slovenských písní uběhla rychle a o 2. hodině odpoledne pan Petlička oznamoval, že jsme už v Chathamu, a že za rohem je kostel. Před kostelem nás přivítal pan farář Gaborik. Byli jsme ubytováni v Colonial Chatham Motel. Po krátkém odpočinku jsme jeli zpět do kostela na mši svatou, kterou sloužil pan farář, a kázání měl dp. profesor Špaček, kapucín.

Po mši svaté jsme jeli na zábavu a to do "Community Hall", kde vyhrávaly 2 kapely, které se střídaly každou hodinu, protože hrály bez přestání. Také jsme se tam setkali s rodinou Japoškovou, dříve žili v New Yorku, nyní žijí na penzi v Connecticut. V neděli jsme zase šli na půl jedenáctou, kde před mší svatou měli průvod Božího těla. Krásné naše kroje té omladiny a i těch starších se hezky vyjímaly. Rytíři Kolumbovi šli při baladachýnu. Bylo to báječné! Když kapela začala hrát Velehradskou píseň, tak mně slzy z očí vyskočily a vzpomněl jsem si, že jako mladý chlapec jsem chodil na Velehrad a tutéž píseň jsme zpívali. Po mši svaté jsme jeli zase do "Community Hall", a tam jsme měli oběd. Pak následoval program. Omladina v krojích tancovala a zpívala české písně. I malí tak pěkně zatancovali Českou besedu; bez přestávky — 4 oddíly. Já jsem ji také učil, tak vím, co to dalo práce, a byli to dospělí. Děvčata z Toronto vše provedly jako profesionálně.

Také jsem se tam setkal s rodinou Kučerových a Kačerovou. Paní Kačerová pocházela ze Strážnice. Čas utíkal a já také jsem si dodal kuráže a přál jsem mnoho zdaru za New Yorský Národní svaz. Snad mně to naši členové nebudou mít za zlé.

Asi o šesté jsme se rozloučili s Kanadskými a jeli zpátky do Niagara Falls, kde jsme přenocovali, a ráno v 9. hodině jeli zase zpět do New Yorku. Cesta byla zase zábavná. V busu nás obsluhovali pánové s likéry, které darovali členové Československého rozhlasu, kteří jeli v busu. Byly i zákusky, ovoce a bombony. Ani jsme se nenadáli a byli jsme u Slovenské Sokolovny v Astorii, kde většina vystoupila. My ostatní jsme jeli do Sokolovny na 71. ulici, a tam jsme se rozloučili s šoférem, který jel zpátky do New Jersey.

Také náš Národní svaz v New Yorku bude mít Československý katolický den 18. července v parku Sokola—Orla a doufáme, že naši krajané nás poctí návštěvou.

Se srdečným pozdravem končím svůj popis tohoto krásného zážitku z Chathamu.

Pavel Adamec

KANADA:

P.P.J.K.

Ctená redakcia Hlasu Národa

zasílám vám predplatné na d'alší rok. I keď som Slovak 76ročný, vážim si svojho bratra tlač.

Priložen najdete money order v obnose $16.00 a v krátkom čase zašlem Vám i nějakú tu pomoc na našu katolickú tlač.

S Panom Bohom Váš starý čitateľ

Andy Vitkay,
Westminster

□

Milý bratře Slováku,

zaplať Pán Bůh za Vaše předplatné a morální posilu.

Redakce Hlasu Národa

WISCONSIN:

P.B.P.J.K.

Vážená redakce,

posílám vám money order na noviny. Velmi ráda je čtu, je v nich krásné čtení. Těžko bych byla bez nich. Takové pobožné povídání jaké mi moje mamička říkávala, teď čtu v Hlasu Národa. Ale i mnoho skutečných, pravdivých zpráv tam najdu. Jsem ráda, když noviny dostanu v sobotu, že mohu číst slovo Boží, jako bych byla v chrámě Božím.

Tak vás i všechny odběratele listu srdečně pozdravujem.

Vaše odběratelka
Ann Turicik Phillips

NEBRASKA:

Ctěná redakce,

Hlas Národa přinesl smutnou zprávu, že zemřela čtenářka České Kalifornie pí. Anna Kuchtová. Nad tou zprávou jsem si zaplakala. Seznámily jsme se před léty, když jsem dopisovala a psala můj životopis do Katolika. Tenkrát požádala redakci o moji adresu a tak jsme se seznámily a poznaly jsme, že se povahově velice dobře shodneme, byly jsme dokonce stejného stáří. Vždycky jsme sledovala její dopisy a když byl v novinách dopis od ní, všechno muselo jít stranou. Po seznámení měli jsme se upřímně rády. Onemocněla jsem a přestala jsem dopisovat a ona zatím pokračovala. Vždycky jsem ji říkávala, ať často píše, že mě to vždycky potěší. Zatím co moje paměť selhává a moje písmo je samá trhlina, ona plná energie nám odešla, ale ještě před svým odchodem napsala dopis plný rozvahy, který jste v Hlasu Národa uveřejnili. Tolik mě těšilo její přátelství a tím bolestnější je konec. Posílám $3.00 na tisk k uctění její památky s přáním, abychom se po smrti shledaly a aby jí Pán Bůh odplatil za její krásný a dobrem vyplněný život. Pozůstalým vyslovuji upřímnou soustrast.

Josephine Masek,
David City

POSMRTNÁ VZPOMÍNKA

Oznamujeme československé veřejnosti smutnou zprávu, že z našich řad odešel navždy náš dlouholetý člen a spolupracovník,

JOSEF ENGL,

bytem: Westmont, Ill.

Zemřel náhle, ve středu 14. července 1976, ve čtyři hod. odpoledne.

Tělesné pozůstatky zesnulého byly vystaveny k rozloučení v pátek 16. července ve večerních hodinách, v kapli pohřebního ústavu, Edvard C. Schubert, 39 N. Cass Ave., Westmont, Ill. Odtud byly převezeny v sobotu 17. července 1976 a uloženy k věčnému odpočinku na hřbitově Královny Nebes.

Pozůstalé rodině vyslovujeme naši upřímnou soustrast, a zesnulému zachováme čestnou a trvalou vzpomínku.

Sdružení československých exulantů v Chicagu

DÍKUVZDÁNÍ

Považujeme za svou povinnost poděkovat za projevy soustrasti, jichž se nám dostalo při úmrtí naší milované maminky, babičky, prababičky, sestry a švagrové, paní

ANNA L. KUCHTA

Přední dík patří dpp. JOHN GRACE a THOMAS KEEGAN za pobožnost v kapli, sloužení mše sv., proslov a modlitbu u hrobu. Další dík dpp. FRANTIŠKU PŘIBYLOVI a VOJTĚCHU VÍTOVI, O.S.B., za krásná slova a poslední obřady; spolku SV. LUDMILY, čís. 27 ČKJ, "AUXILIARY", a veteránům FIVE STAR, Post 558.

Děkujeme jim za modlitby v kapli a také všem našim známým, kteří s námi naši maminku doprovodili k věčnému odpočinku.

Vřele děkujeme všem dárcům duchovních kytic — obětin na mše sv., za všechny květiny a babiččiným vnukům za poslední službu, kterou jí prokázali jako nosiči rakve.

Paní Evelyn Rezek ze srdce děkujeme za hudební doprovod a pohřebnímu ústavu NOVORUL za důstojnou výpravu pohřbu naší drahé zesnulé.

Další dík patří dr. Edwardu Kallal za pečlivé ošetřování naší maminky. Nakonec díky všem, kdož aspoň posledním pohledem se přišli se zemřelou rozloučit a snažili se naši bolest zmírnit.

Všem "zaplať Pán Bůh!"

POZŮSTALÉ DÍTKY, jménem celé rodiny

SPORT

4. KOLO INTERPOHÁRU

3. skupina

SU TEPLICE—KICKERS OFFENBACH 2:0

Západoněmecké mužstvo hrálo opatrnou obranou hru. Tepličtí hráči si vypracovali řadu brankových šancí, ale skórovat se jim podařilo jen dvakrát. První gól dal tvrdou střelou z dálky Melichar a druhý přidal Jirousek po akci Štarcha. V čele skupiny jsou stále Teplice ze sedmi body.

4. skupina

BANÍK OSTRAVA—AIK STOCKHOLM 2:0

Hosté jsou vítězi letošního Švédského poháru, předvedli rychlou a tvrdou kopanou. Domácí měli stálou převahu, ale v zakončení postrádali klid i štěstí. Branky vstřelil Lička z přihrávky od Tondry a Tondra z akce Slaný—Lorenc. Skupinu nadále vede Ostrava ze sedmi body.

5. skupina

ZBROJOVKA BRNO—MSV DUISBURG 1:0

Brno dobře začalo, pak však povolilo a přenechalo iniciativu rychlému a jednoduše hrajícímu soupeři z NSR. Za sražem Kroupy kopal penaltu Hamár, ale jen nastřelil břevno. Kotásek stačil také jenom trefit hlavou břevno. Jediný gól padl po výborné akci Kroupy a Václavíčka, skóroval Pešice. Po tomto vítězství se Brno ujalo vedení ve své skupině se šesti body.

6. skupina

SPORTCLUB LILLESTRÖM —TRNAVA 1:1

Trnava hrála v Norsku, kde sice jen remizovala, ale přesto je stále první ve skupině se sedmi body. Domácí získali první bod v soutěži.

7. skupina

INTER BRATISLAVA—HOLBAEK FF 2:1

V Dánsku vyhrál Inter vysoko 5:0. V odvetě domácí tým začal ve vysokém tempu, ale ve druhém poločase značně polevil. Rozhodně se na nich projevil celotýdenní třífázový trénink. Branky vsítil Kalmán hlavou a Bajza. Inter je suverénně v čele své skupiny s osmi body.

11. skupina

VSS KOŠICE—WIDZEW LODŽ 0:1

VSS pokračují ve slabých výkonech v Interpoháru. Za celý zápas si nevytvořily ani jedinou dobrou gólovou příležitost. Naopak hosté několik šancí promarnili. Polskému celku zajistil výhru jedinou brankou Boniek. Košice jsou poslední se dvěma body. Skupinu vede Lodž se sedmi body.

POK

Pro denní olympijské zpravodajství na televizi a v amerických novinách přineseme souhrnné zprávy z OH v Montrealu v jednom z příštích čísel.

petr horák:

DEGRADACE OLYMPIJSKÝCH IDEÁLU

Spojené státy se snaží zabránit, aby se sportovci stávali loutkami na mezinárodní politické scéně, řekl prezident Ford – a každý hned věděl, o čem je řeč. Před budovou kanadského konzulátu v New Yorku došlo k menší demonstraci, kterou zorganizovala skupina, jež se nazývá "Výbor pro odstranění politiky z olympijských her". Zástupci výboru odevzdali úřadujícímu generálnímu konzulovi, Victoru Mileardovi dopis, odsuzující diskriminaci tajvanských sportovců kanadskou vládou. Dvě prominentní americké politické osobnosti kritizovaly Kanadu za to, že nedovolila startovat tajvanským sportovcům pod názvem Čínská republika. Kandidát pro prezidentské volby za demokratickou stranu, Jimmy Carter, řekl novinářům, že Mezinárodní olympijský výbor musí vypracovat pravidla o účasti na hrách, jež budou závazná pro pořádající zemi. Republikánský senátor, Barry Goldwater, kritizoval Americký olympijský výbor, že na podporu národní Číny neodvolal americkou účast v Montrealu.

K této neradostné politické události v olympijské aréně přistoupil fakt, že tři desítky afrických zemí na protest proti startu novozélandských ragbistů v Jihoafrické republice opustily sportovní pole. Jak dalece se tyto události dotknou budoucích olympiád, lze zatím těžko domyslet . . .

Neúčast zhruba třiceti zemí na letošní olympiádě z politických důvodů přinesla velmi neobvyklé situace. Tak třeba se k plánovanému rohovnickému utkání reprezentantů Horní Volty a Keně v muší váze dostavil pouze filipínský rozhodčí. V Montrealu bylo akreditováno 7.886 novinářů a pracovníků rozhlasu a televize, zatímco sportovců pouze 6,934, tedy o téměř celý tisíc méně. Řada původně plánovaných zápasů musela být zrušena. Kdo na této situaci přirozeně finančně tratí, jsou kanadští pořadatelé. Ale málokdo je litoval vzhledem k tomu, že Kanada vlastně s politikou na olympijských hrách začala sama svým rozhodnutím v neprospěch sportovců Čínské republiky. Jeden sportovec se statečně rozhodl čelit samojediný politickým zásahům do sportovních soutěží. Jmenuje se James Gilkes, je z Guayany, a patřil k favoritům běhu na 200 metrů. Guayana odvolala svou účast na hrách na protest proti startu sportovců Nového Zélandu v Montrealu. Gilkes však požádal Mezinárodní olympijský výbor, aby směl na olympiádě startovat alespoň jako jednotlivec. Ještě než bylo o Gilkesově žádosti negativně rozhodnuto, kanadský organizační výbor si už pospíšil s Gilkesovým vystěhováním z olympijské vesnice, protože podle mluvčího tam nemá co pohledávat žádný jednotlivec ze státu, jehož delegace zrušila účast na hrách . . . Sovětskému svazu se vedlo také na jiném poli, než sportovním. Spolu se Senegalem a Sudanem totiž prosadil odhlasování rezoluce, podle níž je Jihoafrická republika vyloučena z mezinárodní lehkoatletické federace, ačkoli většina členů předsednictva federace byla názoru, aby Jihoafrická republika dostala více času k integraci svých družstev. Na poli sportovním Sovětský svaz předčasně odvolal další účast svého týmu vodního póla v olympijské soutěži. Zdůvodnil to onemocněním jeho členů. Mezinárodní plavecká federace je ovšem jiného mínění. Tvrdí, že Sovětský svaz odvolal svůj tým z turnaje proto, že už ztratil šanci na nějakou medaili. Federace označila tento sovětský krok za vrcholně nesportovní. Úspěchy sovětských sportovců na olympijských hrách jsou skutečně snižovány jednáním některých sovětských zástupců. Známý sovětský reprezentant v moderním pětiboji, Boris Oniščenko, byl pro podvod vyloučen ze soutěže. Jeho kord byl přišermu elektronickým zařízením přizpůsoben tak, aby zaznamenával zásahy, i když nedošlo k přímému dotyku. Přišlo se na to při utkání s Angličanem Foxem. Oniščenko udělal výpad, Angličan se ve zlomku vteřiny uhnul, a přestože nedošlo zjevně k žádnému dotyku, čepel Oniščenkova kordu uvedla v činnost světelný i zvukový signál, znamenající zásah. Při následující kontrole Oniščenkova kordu byl podvod nezvratně dokázán . . .

Největší dojem udělala na všechny diváky letos bezesporu čtrnáctiletá rumunská gymnastka, Nad'a Comanečiová. Řada nejvyšších možných známek, desítek, mluví za všechny komentáře. Comanečiová nejenže cvičí perfektně a má ve svých sestavách nejtěžší prvky, ale vystupuje i s úžasnou lehkostí a grácií. Proto se nikomu na hrách příliš nelibilo, když sovětská trenérka Latyninová přednesla stížnost, že Comanečiová je rozhodčími hodnocena příliš vysoko. Chápeme, že Sověti jsou rozčarováni, že se po Čáslavské objevila další gymnastka, která sbírá jejich tradiční zlaté medaile. Gymnastika se bohužel nedá měřit na metry ani vteřiny, takže rozhodčí se někdy mohou mýlit. I nám se třeba zdálo, že Korbutová dostala za kladinu málo; ale něco jiného je protest za nízkou známku, než žalování, že jiný dostal mnoho. Na druhé straně třeba jiná sovětská reprezentantka, Turiščevová, to u rozhodčích určitě špatné neměla. A třetí členka sovětského družstva, Kimová, dostala také desítky — a nikoho ani nenapadlo proti tomu protestovat. Svým vystupováním ztrácejí Sověti sympatie. Případ Oniščenko, kritika hodnocení výkonu Rumunky Comenčiové Latyninovou, přímý pokus vyloučit neopodstatněně ze sboru gymnastických rozhodčích Francouzku a Španělku a nahradit je rozhodčími ze Sovětského svazu a Německé demokratické republiky a jiné nepoctivosti, jim nadělaly škodu.

Je to marné, největší díl za degradaci olympijských ideálů však bohužel patří Trudeauově Kanadě. Už proto, že Kanada není žádná rudá totalita ani země rozvojová a nedorostlá. Její diskriminační postoj k mírumilovnému, poctivému, leč nikoli silnému Tajvanu, však asi není náhodný. V kanadském tisku se objevily velmi podivné názory a návody i v případě povolení startu Nového Zélandu. Nový Zéland je demokratická země a její občané — včetně sportovců — mají právo cestovat kam chtějí. Novozélandskou vládu proto ani **nemohlo napadnout**, aby zakázala novozélandským ragbistům sehrát několik utkání v Jihoafrické republice. Ragby navíc není olympijským sportem, aby ragbisté spadali pod určité pravomoci Novozélandského olympijského výboru. Nový Zéland nespáchal naprosto nic, za co by mohl být kárán. Novozélandská vláda není totalita rudá, hnědá ani růžová, a tak se samozřejmě (a v souladu s olympijskými ideály) do záležitosti sportovců nevměšuje. Truc a odchod z her rozvojových afrických zemí přece nesmí přimět vlády demokratických zemí, aby se zřekly základních lidských svobod!

Ne tak však zřejmě myslí někteří kanadští novináři. Montrealské noviny označily turné novozélandských ragbistů v Jihoafrické republice za necitlivost . . . Domyslíme-li tuto kanadskou kritiku do důsledků, co to znamená? Máme nahradit svobodu "vymožeností" totalit? Mají být sportovci roboty, řízenými politickými centry? Není pak jen krůček k tomu, aby byli roboty i úředníci, dělníci, rolníci, kumštýři, pekaři i metaři? Nemáme pořád dost zkušeností z východní Evropy?!

Obávám se, že tato olympiáda jen obráží současný stav našeho světa. Je varující. Neměli bychom být mlčenliví a lhostejní k tomu, co se kolem nás děje. Jednou už by nám ani snaha nazývat činy pravými jmény a bránit pravdu (i když zrovna něco nepálí přímo nás) nemusela být nic platná . . .

České nedělní bohoslužby jsou u sv. Prokopa v Chicagu každou neděli v 10:30 hod. dopol.

OTTO PEJSA,
proprietor

Zavítáte-li do Chicaga, do bývalé "České Kalifornie", a zmocní-li se Vás touha uvidět ještě jednou, jak tomu bývalo za starých časů, zajděte si na oběd či večeři do

NEW LITTLE BOHEMIA

OTTO'S RESTAURANT and COCKTAIL LOUNGE

American & Continental Cuisine

2700 S. CHRISTIANA AVE.
CHICAGO, ILLINOIS 60623
Phones: 277-0872; 762-9537

Zavřeno v pondělí

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1976
VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

Naše cestovní kancelář vypraví z Chicaga a okolí 4 autobusy "Greyhound" na 41. Mezinárodní eucharistický kongres do Philadelphie 1.-8. srpna 1976, se zájezdem do Washingtonu, D.C. na zpáteční cestě. Jízdné, dvojí přenocování cestou a nocleh ve Filadelfii: pokoj pro 2: $170; pro 3: $157; pro 4: $148. — Přihlaste se bezodkladně přímo v naší cestovní kanceláři.

6302 West Cermak Road Berwyn, Ill. 60402
Phones (312) 795-9050 - Chicago (312) 242-6110

Československý poradní sbor v západní Evropě

● STATEČNÝ A ROZHODNÝ ČIN IZRAELCŮ V ČS. KOMUNISTICKÉM TISKU

Sbor—inf. Mnichov. — Středem světové pozornosti je stále ještě odvážný a rozhodný zásah Izraele proti únoscům francouzského dopravního letadla v noci na neděli 4. července. Izraelské bojové jednotky překvapivě osvobodily stovku rukojmí, vězněných na letišti v ugandské Entebbě mezinárodními teroristy. Život těchto rukojmí závisel na tom, zda vlády několika zemí vydají únoscům různé uvězněné teroristy. Sympatie demokraticky smýšlejících lidí celého světa nejvýstižněji vyjádřil americký deník "New York Times", který napsal, že civilizovaný svět je izraelské vládě a izraelským vojákům zavázán vděčností. Izraelci dokázali, že zločinnému vzdušnému pirátství je možno úspěšně čelit i za mimořádně nepříznivých okolností. Odvážná a riskantní izraelská operace proti teroristům, podporovaným místním ugandským tyránkem, na území, vzdáleném čtyři tisíce kilometrů od státu Izrael, je povzbuzením pro všechny ty, kteří usilují o udržení mezinárodního pořádku, konstatuje New York Times.

Byli jsme zase jednou svědky masového únosu, spojeného *s mezinárodním vydíráním*, jemuž ustupovat znamená jistotu, že nabude ještě větších rozměrů. V případě únosu francouzského letadla se situace navíc zkomplikovala tím, že ugandský diktátor Amin politické zájmy teroristů podpořil a žádal splnění jejich podmínek. Izraelská vláda si nedělala iluze; nezapomněla Aminovi výrok, že by se měl Hitlerovi za jeho likvidaci Židů postavit pomník. Krátce před vypršením teroristického ultimáta, zvláštní izraelské komando v několikaminutové bojové akci téměř všechny rukojmí osvobodilo. Všem slušným lidem je jasné, že se jednalo o záchranu nevinných lidských životů. Z mezinárodního hlediska tu šlo i o princip, neustupovat mezinárodnímu banditismu.

A co k tomu všemu blábolil československý komunistický tisk a rozhlas?

Pražská komunistická propaganda pohlížela ovšem jinak na událost, která vzrušila celý svět. Zatímco informace o únosu letadla a osudu jeho cestujících podávala vcelku skoupě a raději bez komentáře, osvobození rukojmí označila za porušení ugandské suverenity! V Rudém právu a v čs. televizi bylo možno číst a slyšet o krvavém masakru u Kampaly. Bez ověření pražská propaganda převzala nepravdivé Aminovo tvrzení, že při akci zahynulo sto ugandských vojáků. Z několika zkreslených *informací čs. komunistického* rozhlasu přitom ani nevyplývalo, že rukojmí byli osvobozeni. Přímo podivuhodná byla jiná formulace komunistické propagandy z Prahy, že prý pod záminkou osvobodit cestující letadla, izraelští výsadkáři přepadli Ugandu. Jsou země, které vskutku byly pod nějakou záminkou přepadeny, a z Prahy by se nemuselo chodit daleko. Izraelci se však zdrželi na jednom ugandském letišti pouhých několik minut, aby vskutku jen osvobodili cestující uneseného letadla. A ono několikaminutové porušení ugandské suverenity lze jistě ospravedlnit vysoce lidským, humanitním důvodem tohoto postání, zejména, když ugandská vláda sama neprojevila žádnou ochotu postavit se teroristům na odpor. Stal se spíše opak. Většina vlád si uvědomuje, že jedině rázný odpor vůči vzdušnému pirátství a mezinárodnímu vydírání je schopen jednou provždy skoncovat s podobným druhem terorismu. Izraelci to předvedli. Komunistická propaganda v Československu však staví věci na hlavu; z oběti dělá viníky a z viníku oběti. Teď líčí Izrael jako hanebného agresora, piráta a teroristu. Je to podivná morálka.

Svět byl už mnohokrát vzrušen a zděsen činy teroristů, kteří se domnívali, že únosy letadel a přepady letišť mohou prosadit politické cíle Palestinců v Mnichově, v Římě, v Athénách, Tel Avivu. A mezinárodní terorismus měl už i jiná technická a politická pozadí ve Stockholmu či v Chartumu. Po každé bylo marné očekávat z Prahy nějaké rozhořčené protesty, jednoznačný odsudek, marné bylo čekání, že také v této věci bude Rudé právo uveřejňovat dopisy rozzlobených čtenářů, že také *československá vláda něco řekne* na toto závažné téma. Pravda, je možno slyšet vždy jakýsi nesmělý úvod, že také pražský režim s těmito teroristickými akcemi nesouhlasí, že to není ta správná metoda, ale pak přišla ona nebezpečná "ale"; pokus vysvětlovat, že hlavní vina je vlastně na té druhé straně. Vždy to byl pokus mást veřejnost, vzbudit pro teroristy jakési pochopení.

V komplikovaném problému Středního východu komunistická propaganda z Prahy jednostranně podporuje arabský extremismus a viní USA z jednostranného nadržování Izraeli. V rámci východoevropských režimů vede jednu z nejostřejších kampaní proti izraelskému státu. Také to je voda na mlýn teroristům, kteří se mohou domnívat, že v komunistickém světě mají veškeré sympatie. Žádná nesmělá ujištění, že je čs. komunistický režim proti terorismu, nemohou zakrýt, komu pražská propaganda drží palce. Ale je to zas jednou v naprostém rozporu s názorem velké většiny Čechů a Slováků ve vlasti a v zahraničí, kteří jsou přesvědčeni, že ustupovat neustále násilí se nevyplácí!

Další konvoj Američanů opustil Bejrút

Bejrút. — V úterý skupina asi 100 Američanů, včetně US velvyslance, a asi 200 jiných cizinců opustilo válkou postižený Bejrút. V Libanonu zůstává ještě asi 1.000 amerických občanů, většinou libanonského původu, a na bejrútském americkém velvyslanectví zbývá pouze 14 osob z tamního personálu.

Boje o tábor palestinských uprchlíků Tal Zaatar pokračují. Před několika dny byl palbou z děl zbořen jeden tamní obrovský úkryt, při čemž zahynulo na 500 osob.

Celkový počet obětí 16měsíční občanské války v Libanonu se nyní odhaduje na 33.000 lidí.

Polský novinář varoval západní země

Vídeň. — Známý polský katolický novinář Štefan Kisiliewski, žijící ve Varšavě, napsal ve vídeňském časopise "Europäische Rundschau", že Sovětský svaz bojuje o nadvládu nad světem, a že nakonec může mít úspěch. Jeho systém je hospodářsky sice neúčinný, avšak západní kapitalistické země mu pomáhají svou velkou hlouposti, ústupností a štědrostí. Sovětský svaz je speciálně zaostalou zemí, avšak západní kapitalisté, jež považuje za své úhlavní nepřátele a jimž chce "proříznout hrdlo", mu poskytují zbraně, potraviny a vyspělou technologii. Protože pak drží umělé své obyvatelstvo na velmi nízké životní úrovni, Moskva si může dovolit stále udržovat v pohotovosti několikamilionovou armádu.

Západnímu tisku vytýká, že nezachovává náležitou míru a vyrovnanost při podávání zpráv. Příliš přehání význam některých podřadných věcí, a na druhé straně zamlčuje jiné, mnohem závažnější. Tak například činí mnoho hluku kvůli pronásledování opozičníku režimu v Čile, avšak úplně mlčí o mnohem závažnějších nehorázностech, hrůzách a útisku, k nimž dochází v Sovětském svazu. Zdá se nám, že Solženicyn má pravdu, když říká, že západ je ztřeštěný a degenerovaný.

Na konci svého článku pak říká svým západním čtenářům: "Chcete-li nás kritizovat, pak vám odpovídáme: Počkejte, uvidíme, co budete vy dělat, až jednou také na vás přijde řada". Doufejme, že jeho slova nejsou prorocká.

OD POLÁRKY K JIŽNÍMU KŘÍŽI...

"Čak", jak se jmenoval, je sice na Aljašce policistou, ale spíš než po zločincích střílí po sobech a medvědech a nadchnul nás svým vyprávěním o tom, jak si hluboko v lesích postavil srub a v něm přezimoval, daleko od civilisace, sám a sám.

Právě, když jsme trávili poslední noc na Aljašce, 18. října, klesla teplota na —12 C. Tato okolnost se nás týkala o to víc, že jsme spali ve stanu, který jsme zmrzlýma rukama jen stěží upevnili ve sněhu. Nocování pod plátěnou střechou a že jsme si sami vařili byl důvod, proč jsme si takovou cestu mohli vůbec dovolit. Že jsme ji ale také zdárně ukončili, je v prvé řadě co děkovat zvláštní Boží přízni, kterou jsme pocítili zejména v situacích, jaké nastávaly na zpáteční cestě, kdy jsme bez vážnějších následků nedobrovolně opustili zledovatělou a zasněženou Alaska-highway.

Celá cesta zpátky byla sice krásná — a nepostrádala ani romantiky, když nám např. za odpoledního šera kroužily nad hlavou sovy — ale tak nebezpečná a náročná, že jsme byli rádi, když nás přivítal opět Dawson Creek, kde jsme se rozloučili s Alaska-highway. Nejvíc si oddychla SUZY s řidičem Vítem, a o to s větší chutí šplhala do průsmyků strmých Rocky-Mountains, které bylo nutno překonat na cestě do Vancouveru. Za horami jsme udělali zastávku v Prince George a podivili se, jaký je v takovém městysu dík několika obětavcům, čilý krajanský život. O další odbočce na Barkerville byla již ze začátku řeč. Ve Vancouveru bylo dost teplo, zvláště po pivě, jímž jsme oslavovali Honzovo jednadvacáté přežití. Že v tomto mimořádně krásném městě žije hodně krajanů, je všeobecně známo. Přesto, že tu často prší, moc se nám odsud nechtělo; zůstali jsme tu týden a pak se i s autem nalodili na "féru", abychom se dostali na Vancouverský ostrov, kde leží britskokolumbijská metropole Victoria. Stálo to za to.

Je třeba myslet na návrat. Za obligátního otravování celníků jsme přejeli do USA, do státu Washington a tím začal poslední úsek naší cesty, jež by se dal nazvat "od moře k moři". Tohle je mimochodem také heslo v kanadském státním znaku. Krásné a opuštěné americké dálnice nás od té chvíle vedly horami (Washington, Montana), pouští (Idaho) a zapomenutými cowboyskými kraji (Wyoming, South Dakota), kde se čas zastavil. Malá odbočka nás zavedla do známého Yellowstone National Park, který byl v té době již opuštěný, jen jeleni se nám prohánělí kolem zmrzlého stanu a kojoti přebíhali zasněženou silnici, že cesta dál se stala nemožnou. Vrátili jsme se a pokračovali prérií na východ. U městečka Sheridan praskla péra, jak se Vít už celou cestu obával a proto prozíravě vymontoval na jednom vrakovišti v Yukonu reservní, která se nyní výtečně hodila. Prérijní noc byla chladná (—9 C), zato den horký (+20 C), a tak se na autě dobře pracovalo. V příštím státě, Jižní Dakotě nelze opomenout návštěvu Mount Rushmore, americkou "svatyni demokracie". Pohled na obří reliéfy presidentů, vytesaných do skály byl chromující, jen ta hymna zněla z rozkřapaného amplionu poněkud nepřesvědčivě.

Cesta vede dál Minnesotou a Wisconsinem do Illinois, a to už jsme v Chicagu. I zde máme přátele, takže si bez starostí můžeme prohlédnout supermě-sto, třeba ze Sears tower, nedávno dostavěné nejvyšší budovy světa. Stačíme se aspoň na skok mrknout do více méně českého kláštera v Lisle, pak zvedáme kotvy a pospícháme po hranici mezi Indianou a Michiganem do kdysi českého města Clevelandu v Ohio. Dodnes tam mají čtvrtě Karlín a Žižkov a dokonce českého starostu. Dlouhá trasa farmářskou Pennsylvanií, zato úzké New Jersey je hned za námi. Provoz houstne, mýtné se zvyšuje, zvláště přes Washington Bridge, pod námi klidný a mohutný Hudson a před námi vpravo — kromě strašné spousty aut — konečně NEW YORK.

To už se ale otočila listopadová stránka kalendáře a byl tu prosinec, "měsíc mrazu", jak říkali Indiáni. Pro N.Y. City to ale neplatilo a až do Štědrého večera nenapadl ani sníh. To nevadilo, však jsme užili letos zimy dost, a na vánoční melancholii nebyl čas. Dny nemilosrdně utíkaly a místo abychom se pohodlně uvelebili v křesle a jako přežvýkavci lovili jeden zážitek z cesty za druhým, abychom je strávili, vyrazili jsme do Montrealu. Předtím ale bylo ještě třeba koupit mapu Jižní Ameriky, abychom se dověděli, co tam je vlastně za státy a našli prstem po mapě, kam povede naše příští putování, a potom oběhat 15 konsulátů. Honza si to mohl s jeho německým nasem ušetřit, zato Říšův asylový pas vyžadoval téměř všude žádost o vízum. Právě v Montrealu si musel vyzvednout brasilské, s kterým byly největší potíže. Když jsme tam dorazili — a teprve tady platila cesta na Aljašku za ukončenou — zbývalo 5 dní, aby to byly přesně 3 měsíce od jejího započetí.

Toho dne v Montrealu pršelo, ale již přišti noc jsme se prodírali sněhem a klouzali po ledu s těžkým americkým osmiválcem, který jsme nahonem schrastili v Montrealu a měli ho dopravit do Toronta. Odbočili jsme ale na Ottawu. Teprve druhý den Toronto, na rozdíl od Ottawy bez sněhu. Nové auto a s ním hurá na Niagáru, po dvou hodinách dál do Albany a kolem půlnoci už pekelným tryskem do státu New Hampshire, který je pro Američany zajímavý především tím, že se tu neplatí daně. **Pokračování**

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

Tu vyběhla z kaplanského domku stará hospodyně Dona Tesia, podepřela si boky a vadila se s kluky, že křičí. Náhoda chtěla, že kterýsi kluk hodil balonem a balon spadl na slepičí koš. Slepice z koše plaše vyletěla a snesené vajíčko se vykutálelo a rozbilo. Do kaplanovy hospodyně jako by vjel d'as. Spustila všechna stavidla své výmluvnosti a nadávala klukum i Don Boskovi, zakazujíc jim příští neděli tam přijít. "A jestliže vám nezakáže sem přijít Don Tesio, já vím dobře, kam jít. A vy, Done Bosko, místo, abyste tyto uličníky, klacky a darebáky držel trochu na uzdě, tak je vychováváte? Chraňte se, abyste sem budoucí neděli přišli, běda vám!" K hospodyni se přidalo ještě i nějaké děvče a křičelo s ní, pes štěkal, slepice kdákaly, hotové pozdvižení.

Don Bosko hospodyni konejšil, ale marně. Stála na svém, že v neděli už tam přijít nesmí. "Milá paní," pravil Don Bosko "nekřičte, nevíte, jestli budete v neděli na světě." Obrátil se od rozvaděné hospodyně, pokynul klukům, zavedl je do kostela, kde se pomodlili. "Velebný pane, ta je zlá," pravili mu chlapci. Don Bosko ji omlouval, že je stará a churavá, že za svou zlost ani nemůže, ale dodal: "Počkejte, že v neděli už nebude křičet." Vyšli z kostela a již jim šel naproti Don Tesio: "Budoucí neděli už sem nesmíte přijít. Děláte velkou vřavu a rušíte všecky. Oznámím to úřadům, budoucí neděli sem nechoďte, ne."

A Don Bosko zase řekl: "Chudák, neví, jestli bude na světě."

Bosko sotva tušil, že mluví slova prorocká. Ve středu poté zemřel mrtvicí Don Tesio a do týdne skonala i jeho hospodyně. Na louku však kluci už jít nesměli. Don Tesio oznámil hned v pondělí úřadům, že kluci u hřbitova velmi křičeli. Byl to Tesiův poslední dopis a úřady přísnou vyhláškou zakázaly shromažďování kluků u hřbitova, hrozíce Donu Boskovi zatčením.

Budoucí neděli kázal chlapcům Boskovým Don Borel. Cítil jejich zármutek, že se nemají kde shromažďovat, a povzbudil je takto: "Hleďte, hoši, zelí neuroste veliké, když se nepřesazuje. Tak je i s vámi. Po každém vystěhování je vás víc. Rosteme počtem a roste i vaše touha stát se hodnými křesťany. Jen se nebojte a netrapte. Pán Bůh nad vámi bdí. Odevzdejte se jeho vůli s veškerou důvěrou. On myslí na váš budoucí útulek a brzo vám jej ukáže."

A skutečně, Don Bosko brzo našel místo ke shromažďování své mládeže u dorských mlýnů, ai Molassi. Byl tam filiální kostelík sv. Martina, kde se jen v neděli sloužívala jedna mše svatá. Na radnici dovolili Donu Boskovi, že směl v neděli odpoledne učit v kostele své kluky katechismu. Jinak mu kostel málo vyhovoval. V neděli ráno býval plný lidu, pro kluky tam nebylo takřka již místa; druhá mše svatá se tam sloužit nesměla, nebylo tam možno chlapce zpovídat, ani jim svaté přijímání podávat. Prostranství kolem kostela bylo malé, nezbylo, leč aby si chlapci hráli na ulici dost rušné, a poslouchali nadávky kočích a chodců, kterým hrou překáželi. Ani mlynáři a jejich chasa nebyli s houfem Boskovým spokojeni. Křik hrajících si chlapců je rušil v odpoledním spánku; co chvíle otvírali okna a vadili se s chlapci. Chlapci se jim smáli a zlost lidu rostla. Brzy Don Bosko byl volán na radnici. Tam ležel list od obyvatel z okolí kostela sv. Martina. Žalovali na nezvedenou a všechny znepokojující mládež Boskovu a žádali, aby se Donu Boskovi zakázalo shromažďovat mládež u kostela svatomartinského. Starosta žádosti vyhověl a Don Bosko zase nevěděl, kam s hochy.

"Dobře," pravil, "v neděli ráno se tiše sejdeme na kostelním náměstí, a nikdo nesmí ani muknout." Hoši poslechli a v neděli ráno stáli tiše u kostela. Seřadili se a tiše vyšli z města. Teprve za městem se jazyky rozvázaly k zpěvu nebo k modlitbě. Jednu neděli putovali na Monte dei Capuccini, do kapucínského kostela nad Turinem, jindy do kostela na Supergu, tam je Don Bosko vyzpovídal, sloužil jim mši svatou, podal sv. přijímání, promluvil k nim a zašli v pořádku do města. Odpoledne se chlapci shromáždili jako ráno a šlo se tiše jiným směrem za město, kde si hráli, křičeli, dováděli. Po prvních hvězdičkách se ubírali tiše domů, někteří vyprovázeli Dona Boska až k jeho vzdálenému bytu do ústavu Barolové ve Valdoccu.

V létě jak v létě, ale kam s chlapci v zimě anebo když prší? Bosko najal v činžáku blízko malé nemocnice markýzy Barolové tři pokoje. Ve večery všedních dnů docházeli tam dospělejší chlapci na kursy, pořádané Donem Boskem, v neděli se tam tísnili všichni při vyučování katechismu. Na mši sv. a k sv. svátostem chodili v zimě do některého farního kostela. Ale ani v činžáku se dlouho neudrželi. Ostatní nájemníci reptali, že kluci pořád třískají dveřmi, dupou po schodech, přicházejí a odcházejí, stále je ruší. Ovšem, že nelhali, ale pro výchovu mládeže smyslu neměli. Brzo si stěžovali u majitele činžáku a shodli se, že všichni vypovědí byty, jestliže tam budou docházet Boskovi uličníci. Majitel činžáku Boska s chlapci vypověděl.

Ani bychom nevěřili, že proti počínům Boskovým se najednou ozvali turinští faráři. Nelíbilo se jim, že několik set mládeže se každou neděli shromažďuje kolem Dona Boska. "Ti mladíci," pravili, "jsou z různých farností. Místo, aby chodili do farních kostelů, kam náleží, a byli tam na mši svaté, nechají se Donem Boskem vodit hned do toho, a hned do jiného kostela na jeho mši svatou a na jeho kázání. Po chvíli nebudou svého faráře, ani svého farního kostela ani znáti, a to je škoda."

Správně odmítl obavu turinských farářů Don Borel: "Ale, pánové, hoši Boskovi nechodili dříve vůbec do kostela. Velice byste je překvapili otázkou, z které farnosti jsou; to oni ani nevědí. Nepůjdou-li do kostela s Donem Boskem, nepůjdou nikam. Jen je klidně ponechejte jejich vychovateli, který vám z nich časem vychová výtečné farníky. Veliká většina z nich jsou hoši z venkova, v patnácti až osmnácti letech. Proč si nenadcházíte menších hochů, dvanácti- až patnáctiletých, abyste je učili katechismu? Mimo to nezapomínejte, že Don Bosko přitahuje k sobě hochy zvláštními způsoby, hrou, procházkami, odměnami, večerními kursy: k tomu je třeba zvláštního cviku a trpělivosti. Máte odvahu jej napodobiti?"

Don Borel mluvil správně, bohužel, nepřesvědčil všechny a předsudky proti Donu Boskovi trvaly dál, ačkoli jiní kněží si jeho horlivosti velmi vážili.

Když o nedělích kráčívaly za Donem Boskem ukázněné zástupy výrostku ulicemi turinskými, vybíhali lidé z domů, otvírali okna a žasli nad poslušností a oddaností těchto hochů i jejich vůdci. Najednou napadla pokojné občany znepokojující myšlenka: Ten kněz má sta mládeže za sebou, poslouchají ho na pouhý pokyn. Kdyby jen okem mrkl, jsou tito bývalí nezaměstnaní, svévolníci a neukázněnci s to, aby se přidali k nějaké lidové revoluci. Netrvalo to dlouho a turinský starosta, markýz Cavour, otec pověstného státníka Cavoura, obeslal Dona Boska na radnici, vyšetřil jeho plány s mládeží a žádal jej, aby své práce s mládeží zanechal. "Poručí-li mi arcibiskup, zanechám," odpověděl Bosko. "Postarám se, aby vám poručil," odsekl Cavour, podrážděný smělostí Boskovou.

Cavour udal Boska arcibiskupovi, ale arcibiskup horlivému i něžní péči o mládež nezakázal. Cavour tedy mobilisoval tajnou policii, aby pilně střežila Boska i mládež. Kamkoli se Bosko o nedělích a svátcích s hochy pohnul, všude slídilo několik tajných policistů, pozorovali a poslouchali. Kluci brzo poznali i své policejní ochránce, smáli se jim a tropili si z nich žerty. I Bosko se rád policistům nevinně pomstil. Vystoupil za městem třebas na hromádku kamení, kluci se seskupili kolem a Bosko mluvil. Policisté se ze všech stran přibližovali, napínajíce uši, aby jim ani slovíčko neuniklo. Bosko mluvil nejednou na jejich adresu a ťukal na struny, které se ozývaly v jejich dušich. "Budou-li nás sem posílat několik neděl," pravil kterýsi tajný policista, "půjdeme nakonec všichni ke zpovědi. Ten kněz dovede za sebou strhnout."

Překážky, kupící se pořád před dílem Boskovým, dály se jistě i na popud zlého ducha, který tušil, že z Boskova díla vyrůstá obrovská organisace pro časné i věčné blaho nesčetné mládeže. Proto zlý duch i nejlepším lidem vnukal nedůvěru a předsudky proti Donu Boskovi.

Jedni přátelé radili Boskovi důvěrně: "Proč jste tak tvrdohlavý? Vidíte, že všechno je proti vám. Vyberte si několik klukú, buď ty nejlepší, nebo ty, kteří nejvíce pomoci potřebují, a ostatní nechte. Pro nějakých dvacet hochů najdete vždycky místnost! Ostatní nechť počkají, až pro ně udeří hodina Prozřetelnosti." Jiní, když doslechli o plánech Boskových, kroutili hlavou a povzdechli si: "Chudák Don Bosko! Má fixní ideu! Zmocnilo se ho velikášství, opravdové velikášství. On zešílí a co potom?"

"Co vás napadá," bránil se přátelům Don Bosko, "nejde o velikášství, hledím na věci, jak jsou a jak se vyvinou. My budeme mít, a to brzy, kostely, dvory, domy, kněze, bohoslovce a laické pomocníky ve výchově mládeže, my budeme mít tisíce mládeže, my budeme . . ."

Pokračování

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

● **MINARIK'S BAKERY**

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

Božena Němcová píše
(Pokračování ze str. 1.)

"Mnoho pro nás udělal, ten nám teprv oči otevřel, dříve jsme ani nevěděli, co jsme a či jsme." — "Ten jim uměl povědít pravdu, proto ho také otrávili!" — "Ba to je náš svatý mučedník, dobře má na rakvi mučedlnickou korunu!" — "I to není mučedlnická koruna, to znamená, že byl také spisovatel, básník!" — "No, no, vždyť je dobře, však oni nebudou na nos nikomu malovat, to je mučedlnická koruna!" — "Tu mu dala jedna paní" Ohlédla jsem se, kdo to mluvil, ale byla to neznámá tvář; to šlak ví, že není možná čeho skrýt. Halánek by byl myslil, že ho chci připravit o pochvalu, kterou mu vzdávali "za jeho krásnou ideu". — a já mu ji ráda nechám, jen když se to stalo, co jsem si přála.

Takové hlasy ozývaly se mezi obecným lidem, našinci byli jak pěny a jen se ohlíželi skoro bázlivě, aby ničím průvod ten smutný přerušen nebyl. Bůhvíkam by byl odpor jakýsi vedl, neboť byli lidé v průvodu, kterým dlaně svěděly. Nesli ho přes Poříč okolo sv. Josefa a Prašné brány do Hibernácké ulice, pak přes Senovážní plac k Nové bráně. Na baštách bylo diváků, jak mračen. Když dávali rakev do vozu, strhl se pokřik: "Ne do vozu, my si ho odnesem až na hřbitov!" — Byli to Podskaláci. — Palacký ale začal na ně mírně, *aby ho jen doprovodili, že to má své příčiny, aby si jen dali říci.* — Poslechli. —

Athény. — Dne 23. července řecké válečné lodi odplouly do severní části Egejského moře k ostrovům Mitilene, Limnos a jiným, kam Turecko poslalo svou lod' "Sismik 1", aby pomocí zvukových odrazů zkoumala mořské dno a pátrala tam po možných ložiskách zemního oleje. Obě země, Turecko i Řecko, si činí nároky na nerostné bohatství v tamním moři. Jsou obavy, že kvůli této věci by mezi oběma zeměmi mohlo dojít ke konfliktu. Řecko totiž prohlásilo, že turecká lod' bude z těchto vod vyhnána; Turecko ze své strany pak oznámilo, že na násilí odpoví násilím.

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky v obrábění kovů;
pozorně snažlivé rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

VOICE OF THE NATION

Joseph Cada

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

Part II

THE SONS BUILD ON THE FOUNDATIONS OF THE FATHERS

Czech-American Catholics after 1890

(Continued from last issue)

In the field of Czech Catholic writing many of the clergy and laity were active, though not always with any marked success. Of the literature itself it must be said that with perhaps such exceptions as those of Fathers Vránek, Brož, Klein, and one or two others, Czech-American writing of any sort in the Catholic group seldom reached true literary heights or excellence. For more than a century it has remained an effort of a people separated from the cultural currents of Bohemia and placed in a physical or natural environment where lofty thought and sentiments have not always been at home.

Yet the special or individual quality of Czech-American literature cannot be denied. In no small measure it has reflected the reaction of the immigrant to his new home, told the story of his trials and tribulations, laughed with him when he laughed and cried with him when the ill fortune of fate drove him to despair. None of the Czech-American literati sustained himself through writing exclusively. Writing became an avocation and a work of leisure and love. Rarely also did any collections of this or that author appear. There was no market for it. Works of the writers, consequently were scattered in various periodicals, dailies, and almanacs. In recent years those who wrote would at times try their hand at publication in English. Of this group the most successful was perhaps Father Augustine Studeny, OSB, who wrote drama and serious literature and who employed his talents in the promoting the knowledge and veneration of the Infant of Prague.

THE TWILIGHT OF THE CZECH-AMERICAN CATHOLIC PARISH

The existence of the Czech Catholic group up to the early 1930's was active, stimulating, and fairly exciting. The liberation of Czechoslovakia raised American esteem for a people about whose cultural and political backgrounds the average American knew little or nothing at all. The question of "Who are the Czechs", so often asked during World War I, was now answered by the imports of complex pieces of machinery, unique objects of art, prize winning motion pictures, and even food products marked with the label of "Produced in Czechoslovakia."

Through its own intrinsic values the life of the Czech-American group, including the Catholics, came to a fruition. This gave it a place in the mosaic of American culture. The group also approached the time when the origin of its characteristic institutions dated back to almost a century. Not a few of its members had already entered the upper echelons of America's civic, social, economic, and cultural activity, and as a whole the group was becoming socially stratified after the picture of American society. Its culture had now acquired patrons and representatives who posed as leaders of a social and cultural pattern, reared on the foundation of European values and antecedents, but with a distinct American superstructure, which distinguished it from other similar pluralistic societies, born of the twin forces of the old and new world.

For many an "old timer" the self-possession to which his people fell heir in the 1920's was a time when an investment in toil, thrift, and energy made during the several previous decades returned its dividends. He and his fellowmen were enjoying the bounty of that harvest in which the day of the poor Bohemian neighborhood was virtually over, when menial jobs, once earning a livelihood for many a Bohemian, were left to the more recently arrived, and when the second and third generations became increasingly prominent in professional and technical classes. In short, he had reason to believe that his group had achieved the status of equity with other one-time aliens — Germans, Irish, Scandinavian, and others — and that it too belonged to those who had developed a distinctive culture in America.

The summit to which Czech-American life and culture had risen, while genuine enough, gave the more thoughtful Czechs occasion to pause and wonder. As the decade from 1935 to 1945 ran its course, they began to see in all the glow of a distinctive culture a brilliant eventide rather than the dawning of a new day. What they, in truth, witnessed was a manifestation of life whose continuance and growth depended on a constant reinvigorating stream of men and women who would, being recruited from the old country, replace an inevitable and natural attrition, which every group migrating into the States faced.

The attrition, better known as assimilation, made its inroads on the ethnic character of each immigrant group from the moment the latter touched the shores of America. There was no way of escaping it. The basic American culture was Anglo-Saxon. The English were the first to establish themselves successfully in that area of the world which became the United States. By fashioning their way of life to factors and forces existing in the new surroundings, they established a pattern of existence which with the course of years hardened into a mould.

From the time of the Revolution all immigrants to the States were cast into the Anglo-American mould and in one or another way reshapened by it. The Czechs were no exception in this process of ethnic refashioning. They could maintain their national identity, though in a modified manner, only by the continued influx of newcomers through the course of almost four generations. Thus what was lost of the ethnic or national values and ideals in one generation was usually recouped or compensated for in the alien arrival of the next and the next.

In the early 1920's, largely at the insistence of the American labor unions desirous of maintaining the high standards of living secured by their members through the war, Congress passed a series of restrictive immigration laws, which particularly reduced the opportunities of migration for the peoples of Southern and East Central Europe. The laws seriously affected the Czech quota of immigrants. The numbers now admitted fell far short of compensating for the attrition which the Bohemian group suffered through assimilation.

Apart from this injury, another situation seriously affected the ethnic character of all classes. This was the notorious "100 percent movement". The "100 percenters" were those individuals in World War I, who, terrified by the pro-Germanic attitudes of the Teuton and Magyar-Americans, began to demand an anglicization of all ethnic cultures existing in the States. They tried to bar the printing of foreign language newspapers in the country, insisted that meetings of social and fraternal organizations be conducted in English, and that instruction in the so-called "national" schools be carried on exclusively in the language of the land. The display of ethnic character in any form whatsoever was considered opprobrious, and a system of espionage was established in all areas of non-Anglo-Saxon life in the States. Though the Czechs could hardly be considered unfriendly to the war effort of their adopted country, they, nonetheless, felt uneasy in adhering to or continuing in the practice of many of the aspects of their old world life.

The pall of anglicization which hung over the ethnic community rose somewhat when the victory over Germany was won. Yet, though there was a modified return to national values and virtues, which in the case of the Czechs was magnified by their unexpected rise in the esteem of native Americans, the fact remained that the restrictive immigration laws ended the reinforcements which the Czech, like every other ethnic element required to perpetuate itself. Whether the protagonists of ethnic character liked it or not, they could neither discover nor produce another force which could stem the tide of approaching oblivion. The glory of the 1920's notwithstanding, the Bohemian community had to accept the inevitable. Its capitulation was, however, slow, for even today, thirty and forty years after, one finds wisps of smoke of the nationalistic flame which at one time burned so brightly.

Apart from the effects which national values suffered from restrictive legislation and anglicization due to the war, there were at work forces whose sustained inroads often imperceptibly reduced the influence of the national heritage on the lives of men. Because of the professed universality of their Church and their stress on the spiritual or eternal rather than temporal or mundane values and verities, the Catholic Czechs were not apt to be as wedded to the national ideal as their neighbors the liberals. Though the statement may appear paradoxical in view of the virile national life in Czech-American parishes, the fact remains that the cultivation of things ethnic in the latter could also justifiably be considered a means to an end in presenting religious truths and dogmas in the language understood by the faithful.

next issue)

U.S. SENATE RESOLUTION ON THE BALTIC STATES

U.S. Senate Resolution No. 406 was adopted on May 5, 1976. Following is its portion (Sec. 5) dealing with the Baltic States:

a) The Congress finds that (in reference to the Resolution No. 319 already adopted by the House of Representatives. — Ed.) —
   1. the three Baltic nations of Estonia, Latvia and Lithuania have been illegally occupied by the Soviet Union since the Worlds War II;
   2. The Soviet Union appears to interpret the Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe, signed in Helsinki, as giving permanent status to the Soviet Union's illegal annexation of Estonia, Latvia and Lithuania; and
   3. although neither the President nor the Department of State issued a specific disclaimer in conjunction with the signing of the Final Act at Helsinki to make clear that the United States still does not recognize the forcible conquest of those nations by the Soviet Union, both the President in his public statement of July 25, 1975, and the Assistant Secretary of State for European Affairs, in his testimony before the Subcommittee on International Political and Military Affairs of the House Committee on International Relations, started quite explicitly that the long-standing official policy of the United States on nonrecognition of the Soviet Union's forcible incorporation and annexation of the Baltic nations is not affected by the results of the European Security Conference.

b) Nothwithstanding any interpretation which the Soviet Union or any other country may attempt to give to the Final Act of the Conference on Security and Cooperation in Europe, signed in Helsinki, it is the sense of the Congress
   1. that there has been no change in the long-standing policy of the United States on nonrecognition of the illegal seizure and annex-

(Continued on Page 16)

Prof. Felix Mikula:

CZECHS OR BOHEMIANS?

A timely inquiry

(Conclusion from last issue)

The celtic Boii stayed in Bohemia until ca. 60 B.C. As a matter of fact, they were the first and the only "Bohemians" in a full sense, i.e. both geographically and by language. With them, their language disappeared, but the territory, commemorating their name, still exists. — Boii were succeded by the germanic Marcomanni. — After Marcomanni, at the end of 6th century A.D., slavic tribes began to penetrate (from east) into "Baiohaimum" (the later "Bohemia").

In 9th century, a certain "vacuum of political might" existed between the empire of frankish Carolings and of Constantinople. Consequently, a powerful slavic empire, the Great Moravia, could arise in the East of Bohemia. At the end of the same century, even Bohemia accepted its hegemony. — After the fall of Great Moravia, caused by mongolian Magyars ("Hungarians"), one part of its territory, called up to present time "Moravia", was an object of contention between Bohemia and Hungary. In 1029, Moravia definitely became a *dominium of Bohemia*, which was ruled by the powerful Przemyslids.

(The name "Bohemia" itself had, probably, a quite exotic sound even in 16th century. According to Shakespeare's "The Winter's Tale" — "a ship hath touch'd the deserts of Bohemia.)

CLOSER LOOK ON BOHEMIA

We will offer a more detailed survey of the geography, history and ethnography of the medieval Bohemia.

After Boii, Marcomanni, slavic tribes occupied the territory of Bohemia. This happened in 6th century. Czechs (Czech was their mythological leader), were, evidentiy, the most numerous and successful of all of them. In "Plowman Przemysl" they soon obtained a capable ruler. (His descendants governed Bohemia and the adjacent countries until 1306.) — In 9th-10th centuries, Czechs integrated all blood-related tribes in Bohemia. Consequently, the geographical term "Bohemia" rose to a significant geo-political concept.

Language. — A "standard czech language was adopted by the Slavs in Moravia and Silesia, living under the supremacy of Przemyslids. (A common "old-slavic" language ceased to exist in 8th century at the latest.) That means that "Moravians" and "Silesians" soon became "Czechs", as far as their language was concerned.

In latin texts (16th century), "Bohemia" often is spelled "Czechia". Czech vocabulary uses "Čechy" for "Bohemia". — In Germany we can often hear "Tschechei", instead of the literary "Böhmen", for "Bohemia" and since 1918 even for "Czechoslovakia".

MEDIEVAL CZECH LANGUAGE

The melting of more slavic dialects into one language did not present a major problem in the early Bohemia or anywhere else. "Literary languages" in modern sense were not yet established, so that individual slavic tribes had no reason to be linguistically sensitive.

In 863, greek brothers Cyrillus and Methodius came from Constantinople as missionaries to Panonia and Great Moravia. They brought a common slavic alphabet ("glagolike"), formed from cursive Greek. They also preached and explained the Gospel to all Slavs in central Europe in the same slavic ("bulgarian") dialect they learned in the area of Saloniki, the city of their birth. The later differentiation between slavic languages was the consequence of a political division and of an independent cultural development.

As to a first systematized ("literary") czech language, let us make the following observation: The Holy Roman emperor and king of Bohemia Charles IV (1346—1378) resided in Prague. He demanded the knowledge of czech language from all seven (german speaking) electors of a new emperor. — In 1348, the same emperor founded a university in Prague, the first in central Europe. — John Hus (1369—1415), the well known religious reformer and rector of the Charles University, wrote both in Latin and Czech. Consequently, some normative czech grammar must have existed in 14th century at the latest.

A common czech literary language was and still is used in Bohemia, Moravia, Silesia. — Until 1843, it was commonly used also by the blood-related Slovaks in Hungary. — In 1918, Slovaks became, with Czechs, citizens of the new-created Czechoslovakia, i.e. "Country of Czechs and Slovaks". Literary slovak language is an official language in Slovakia, the eastern part of Czechoslovakia.

BISHOP JOHN NEPOMUCENE NEUMANN (1811—1860)

The following data were taken from a reliable italian biography of the blessed bishop. The author is the redemptorist father N. Ferrante. In October 1963, he was "Postulator" in the beatification process of J. N. Neumann. The title of the biography reads: BEATO G. N. NEUMANN.

J. N. was born in the town Prachatice, Bohemia, not too far from the border of Bavaria. — The majority of the inhabitants of Prachatice spoke german. They were "german speaking Bohemians". — Philip Neumann, father of the bishop, moved to Prachatice from Orenburg, Bavária. He married first Antonia Strackotinski and, eight months after her death, Agnes Loebisch, who bore to him six children. John N. was the third of them.

We may doubt that Philip Neumann, a Bavarian, could speak czech at all. — On the page 32 of the above — said biography we read: When John N. studied in Budějovice (1828), his friend Karel Krbeček asked him to teach him some Italian. John N. answered: "We can help each other mutually; I will help you in Italian, you will help me in Czech. I can speak this language only very little, if at all. German is spoken both in our family and in school". — On page 51 we read: "At the end of his studies in the seminary of Prague (1835), J. N. Neumann spoke seven modern languages: Italian, French, English, Czech, modern Greek, German as his mother-tongue and a little Spanish. — Page 192: As a priest, J. N. Neumann refused to hear an english confession. He gave the reason: "The bishop ordered me to hear confessions only in German". — When J. N. Neumann was nominated bishop of Philadelphia (1852), there was a vigorous opposition among some irish prelates (e.g. in Pittsburgh), solely for the reason that he was a German. — "Germans" par excellence and typically were, of course, those born in Germany. Those who lived in Bohemia, Austria etc. often called themselves "Bohemians", "Austrians" etc. — On one occasion (p. 277), even bishop J. N. Neumann was compelled to take refuge to that distinction, when german speaking catholics in Philadelphia attacked him, because he sided (they thought so) to the Irish. They told him: "It's a shame that you, although a German, are betraying our cause". The bishop replied (with a sprinkling of humor): "For heaven's sake, I am not German, I am Bohemian".

CONCLUSION

Ethnic nationalism in Europe is prevalently, almost exclusively, "linguistic". Consequently "Czech" in european usage is a person who inherited (and still can speak) czech language, no matter whether he lives in the western part of Czechoslovakia or in any other part of the world. — Strictly spoken: A "bohemian" language does not exist at all; Czech is the language of practically all Bohemians.

Final lore:

Not all Bohemians are "Czechs", because even after 1945, some other languages (even german) exist in Bohemia. — Not all Czechs can correctly be called "Bohemians", because more than 30% of them were born and live outside of Bohemia. — Nobody speaks "bohemian", because, strictly spoken, a "bohemian" language does not exist.

THE JUNE DAYS IN LITHUANIA

Twin Anniversaries of Soviet Aggression and Mass Deportations

In June Lithuanians at home and abroad observe two solemn anniversaries. On June 15, 1940, following an ultimatum presented a few hours ago, the Soviet Army crossed the border into Lithuania and extinguished the nation's freedom and independence. A year later, on June 14—20, 1941, the Soviets unleashed mass terror in the occupied country. Its toll was some 5,000 murdered and 35,000 Lithuanian man, women, and children deported to Siberia — the first in a series of mass deportations which, together with terror inside Lithuania, had affected some 400,000 people by 1952. A large part of them perished in the wasteland of the Gulag Archipelago.

The second anniversary was a logical and inevitable consequence of the first. Once the communist system was imposed on Lithuania, suffering and genocide followed inevitably. It is an equation that many other nations have experienced since.

The Soviet attack against Lithuania, Latvia and Estonia 36 years ago was undertaken in alliance with Hitler's Germany, on the basis of Stalin-Hitler pact of 1939. As such, it remains today in the eyes of international law one of the unrighted crimes of World War II.

The Lithuanian people have never accepted the Soviet occupation and oppression. From the popular uprising against the occupying power in June 1941, to the mass riots that swept Kaunas in May 1972, Lithuanians have fought the Soviet imperialists actively and passively, by arms and by ideas. One of the outstanding episodes in the struggle was the long-years guerilla war (1944-1952), pitting Lithuanian patriots against the Soviet security and army troops. Today the widespread Lithuanian underground press, spearheaded by the now universally known "Chronicle of the Lithuanian Catholic Church", is manifesting the Lithuanian people's will to resistance.

It was 36 years ago that the United States formulated its policy toward the newly occupied Baltic States by emphatically denouncing the Soviet aggression. The United States Undersecretary of State Sumner Welles issued on July 23, 1940, a statement condemning the deliberate suppression of the independence of the Baltic States by "devious process." He went on to say:

"The policy of this government is universally known. The people of the United States are opposed to predatory activities, no matter whether they are carried on by the use of force or by the threat of force. They are likewise opposed to any form of intervention on the part of one state, however powerful, in the domestic concerns of another sovereign state, however weak . . ."

The letter and the spirit of the United States policy toward the Baltic States was preserved into his Bicentennial Year, despite many attempts to deflect or derail it — by the Soviet government and ill-advised Americans alike. The latest expression of that policy is the U.S. Senate Resolution No. 406, adopted on May 5, 1976, in which the Congress reaffirms "the policy of the United States not to recognize in any way the annexation of the Baltic nations by the Soviet Union." The Resolution is a fitting statement on the eve of the two fateful anniversaries this June.

INTERNATIONAL ACTION ON LITHUANIAN PRISONERS

The case of Nijole Sadu aitė has been taken up by the British organization "Aid to the Church in Need" (Heathfield Road, Keston, Kent BR2 6BA, England).

Amnesty International Group No. 213 (Kiel, West Germany) is trying to free Petras Babonas. Born in 1946, Babonas was arrested in March 1972 in Juodalangė, Rokiškis raion. In February-March 1973 Babonas was sentenced by a court in Klaipėda to five years in prison for belonging to the Yehowa Witnesses.

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233

41st INTERNATIONAL EUCHARISTIC CONGRESS

CZECH COMMITTEE

To all members of Czech National Committee:

We are enclosing for your convenience a final outline of our programs, which should be representative of our Czech participation in the Eucharistic Congress.

To make our Czech affair a successful one, we need now only pour **actual participation**, which should be motivated by your national pride and Catholic consciousness. Hereby we are again expressing our concern for Czech attendance, which is still rather a matter of hope than that of fact. Arrive as you can, by airplane, bus, train, car, for there are in the city still several hotels, motels and housing facilities available. We have prepared for you a beautiful Czech Liturgy and representative cultural exposition, so you could feel good here.

We are looking forward to your attendance with great expectation, I remain

Sincerely yours,

Ludvik Nemec

N. B. Read carefully these probably last minutes.

MINUTES from Executive *meeting, held July 18, 1976, at 3:00 P.M. in the Dictionary* Room, Mount St. Joseph Convent.

Those present were: Rev. Ludvik Nemec, Chairman; Joseph Sukany, Treas.; Sister Grace Catherine, Secretary; Dr. Antonin Neumann, Mrs. Agnes Giampietro, and volunteers Misses Linda Remington, Suzanne Kelly, Anne Wood, Judith D. Ferrara, Agnes Colon, Mina Vodilova, and Elaine Szymanik, with Dr. Navratil as guest.

The Canonization of Blessed Neumann in under way. On July 13, 1976, Rome decided his cause. It is very desirable that we Czechs take part in the Canonization rites in Rome, presumably sometime in the Fall. There is for this purpose the **Bishop Neumann Office**, led by Rev. Adam J. Otterbein, C.SS.R. at 222 N. 17th Street, Philadelphia, Pa.. 19103 (tel. 215-587-3623). The archdiocesan office here is organizing several charter flights from Philadelphia, Pittsburgh, Chicago, New York and elsewhere. If you are ready, please contact this office. Make your preparations now. If you need any information, contact the **Blessed John Neumann Center**, 1019 North Fifth Street, Philadelphia, Pa. 19123 (Tel. 215-MA 7-3080). If anyone is interested to have some devotional materials, such as pictures, prayers, novena or some books, he can get all these in the Neumann Center, located next to St. Peter's Church. There is also a little Museum with memorabilia of Blessed John Neumann and a possibility to become a member of Saint John Neumann's Guild.

Liturgical booklets were well prepared through the kindness of Father Alois Vyoral, S.D.B., Director of Czech Mission in New York, and by the end of June copies were sent to all members of National Committee and all Czech parishes in U.S.A. and Canada (about 500). Each participant at the Czech Liturgy, to be held in St. Peter's Church on August 7th at 10:30, will get a liturgical booklet free, with the picture of Blessed John Neumann to keep. This will be given at the Church door, together with the free ticket, by our student volunteers.

Priests-concelebrants should bring with them alb and cincture. All other vestments are ready in St. Peter's Church. It is advisable to have with you a cassock and surplice to be ready for other occasions of concelebration. Officially we have in our booklet 50 concelebrants listed, but the number will increase to sixty or more. *Additional names are: Father Jiri Svoboda of Canada, Frantisek Michalcek of Bolsano, Italy.* One of our concelebrants, namely Rev. Frederick Chruma, C.SS.R., of Philadelphia, died on July 15, 1976. He was also a member of our Local Committee. May his soul rest in peace! Father Michalcik of Bolsano, on the other hand, will celebrate his Silver Jubilee (25 years) of his priestly ordination by concelebrating in our Czech Mass. We gladly will be celebrating with him! All priests will be our guests at dinner at St. Peter's Cafeteria, and also at the Conference of Czech clergy on Monday, August 9th at Chestnut Hill College, Philadelphia.

Optional guided tours will be organized, such as to the Liberty Bell and to Independence Hall. It is understood that all our people should see our cultural exposition in the Civic Center. Some delegations, as from Endicott, Chicago and others, should, perhaps, see it Friday evening, others on Saturday from 3 to 5:00 P.M. because the exposition closes at 5 o'clock on August 7th.

Transportation: For purposes of identification and in order to enter the event site, all buses must have an identification tag. This is available by calling or writing to the Transportation office of the Eucharistic Congres (Tel. 215-587-3925), Suburban Station Building, 1617 J.F.K. Boulevard, Philadelphia, Pa. 19103. We can also help to expedite this. So far anounced, there will be three buses from Bronx, N.Y.)Rev. Alois Vyoral), two buses from New York City (Rev. McPartland), two from Endicott, N.Y. (John Sochor), two or three buses from Baltimore (Rev. Felix Yanish), one or two buses from Washington, D.C. (Col. Kaspar-Paty); four buses from Chicago (Rev. Charles Kolek, O.S.B.), one or two buses from Cleveland (Mr. Vaclav Hyvnar); these will get their tag directly from the Office. From other areas like Hartford, Detroit, Toronto area and others, the arrangements are not yet finalized. When they are ready, the Transportatiton Office should be contacted immediately. It is also necessary to note that the same buses will be used for transportation in the city, i.e., to Stadium, to Civic Center, and elsewhere. All buses and individuals coming by cars are reminded that they should be in Philadelphia by 10:00 A.M. to have time for the Czech Mass at 10:30 A.M. Parking places will be reserved by the police on Girard Ave., 4th Street, Cambridge Street and the adjacent neigborhood around St. Peter's Church and School. Slovak Hall is located at 1150 N. 4th Street, near 4th and Girard Ave. and Cambridge Street. Slovak Hall will have a Czechoslovak and American Flags flying from its second floor window. St. Peter's school is adjancent to St. Peter's Church and there will be a classroom reserved for dressing in national costumes. Service and directions will be provided by members of the Committee and volunteer students with badges.

Housing: Contrary to rumors, there are several hotels and motels at regular prices which are still available. For your convenience, Czech Milos Hamsa, manager of Valley Forge Hilton Hotel in King of Prussia, Pa. 19406 (Tel. 215-337-1200), which is 10 miles from the center of the city, will help you. Especially those arriving by cars should contact him. Your travel agencies can be very helpful in this regard also. For cheaper housing, there is the so-called **Pilgrim House hospitality**, which is in direct care of the Housing Committee of the Central Office, 222 N. 17th Street, Philadelphia, Pa. 19103.

If you have some friends in the city or vicinity, contact them for overnight stay. Everyone who can, come and I am sure that he can be well accommodated. I am very much concerned about Czech attendance!

Czechoslovak buttons, symbolizing Czechoslovak flag, will be given free to all volunteers, members and priests. The Volunteer-students will wear on their arms a badge of Committee to be visible to all. This is through the kindness of Mr. Joseph Sukany. All those who would be interested to have this beautiful Czechoslovak button to keep can buy one for only 50¢ from the student-volunteers at the Church door or at the door of Slovak Hall, where dinner will be served.

Photographs: Our official photographer is Mr. John J. Sukop, who will take all events of Czech participation. He will be at hand also at dinner in the Slovak Hall and in the Cafeteria of St. Peter's school. All those interested enough to have some memorabilia from the congress, or to have made personal group photographs, should contact him directly at his address: 34-16 93rd Street, Jackson Heights, N.Y. 11372 (Phone 212-458-7611).

Tapes: The whole liturgy will be recorded by Father Joseph B. Breslin, Chestnut Hill College. The audio-tape will be available to anyone interested for only $3.00 and will be sent on request only by writing to Father Breslin, Dept. of Communications, Chestnut Hill College, Philadelphia 19118 (Phone 215 CH 7-4210). Besides this, Char-Com Productions, Box 153, 5920 West 111th Street, Chicago Ridge, Ill. 60415 (Phone 312-422-5530), Miss Mary Powers, will make audio-visual tape for official use of the Congress. In regard to our exhibition at Civic Center, both black-and-white and color photographs will be available from Standard Photo-Service, 2031 Chestnut St., Philadelphia 19103 (Phone 215-561-0770) by writing directly to this firm or contact us. In addition, the Central Office of the Congress will have their own photographers taking all events of the Congress, so that some pictures of Czech events will be available also. Our official photographer, Mr. Sukup, will prepare a certain number of albums with commemorative pictures. All who are interested in these, please contact him directly.

Proceedings of the meeting: From the secretary's report, all correspondence was answered, information supplied, liturgical booklets sent to Committee members and Czech parishes in U.S.A., in all about 500 letters sent out.

Religious program is finalized. The Program: Mass at 10:30 A.M. with main celebrant Bishop Morkovsky, with about sixty concelebrants. English homilist will be Very Rev. John J. Andel, V. F., of Cleveland, and Czech homilist is Rt. Reverend Monsignor Peter Lekavy, S.T.D., of Cavalier, North Dakota. Father Alois Vyoral will be director of the whole program. Father George Tomichek of St. Peter's will be responsible for Church decoration. Master of Ceremonies is Brother Columban Trojan, O.S.B. Rt. Rev. Abbot Thomas Havlik will be reader of Gospel. All others assisting remain as indicated in the booklet. Each participant will get a booklet free. People in national costumes will be seated in front pews and all people are requested to take part in popular religious Mass songs, accompanied by the organ, directed by Mr. Godfrey Tomanek of Norwich, Connecticut. After the Mass, there will be a corporate picture taken as memorial of the event. About 12:30 P.M. bishops, priests and those in national costumes will proceed to the lower Church, where will be given a homage of Czechs to their countryman Blessed John, with short allocation by Msgr. Jaroslav Skarvada of Rome, and prayers by Bishop Morkovsky. At the end, there will be an official picture taken. Each participant will get a picture of the Saint.

Dinner: From 1:00 P.M. to 3:00 P.M. dinner will be served in the **cafeteria of St. Peter's school** to bishops, priests, assisting people and invited guests (about 100 in number). This will be catered by the well known Chateau Caterers.

Dinner for all people will be served at **Slovak Hall**. Instead of previously announced arrangement with Gino's, with whom adequate arrangement could not be made, a **buffet dinner**, provided by **Fran Lee Brothers**, was negotiated by Mr. Joseph Sukany, to our greater benefit. Dinner will be provided with full service with this menu: Roast beef or fried chicken, Kiebasi and sauer kraut, cold cuts, 2 salads (macaroni and potato), tossed salad, pickles, rolls, coffee, on paper plates for only $3.00. In addition, we will have free Kolacky (2000) from New York City. This arrangement is more advantageous for us, with a limited number of Czech people, than the previous one with Gino's. Dinner will be given with tickets only, brought at the entrance by each adult. Children and people in national costumes and some invited guests will get tickets free. Student-volunteers will help with the cash handling. In view of the fact that 500 dinners are on order, all tickets will be numbered. It is understood that in case someone does not have any money, he will get a ticket free. Thus everyone will be taken care of. The difficulty is, that since we do not have any kind of fixed number of people, we took this risk to provide for about 600 people. It would be advisable that all people will take dinner with us during the time between 1 and 3 o'clock. Drinks, sodas, beer, etc., will be available to the satisfaction of all, for separate cost. Slovak Hall will be open from early morning (8 o'clock) until midnight for the convenience of all.

Entertainment: 16 pairs in national costumes from Chicago will have a program from 3 to 5 o'clock at the Hall. There will be popular dancing after and before. During the dinner, appropriate music will be recorded. Perhaps some band will be at hand, we were not successful to get a band in full force. It was not available and very expensive.

One classroom in St. Peter's school will be reserved so that

(Turn to page 16)

41st International

(Continued from Page 15)

people may dress themselves in national costumes before Mass.

About 5:30 P.M. buses will take people for the **Eucharistic procession** to Veterans Stadium, which begins at 7:00.

Cultural program is finalized. Paintings and articles are stored. We will have six booths joined together under the title Czech Catholics of America (Nos. 112, 144, 146, 148, 150, 152), and one booth **Czech Catholics of Texas**, =152. Exhibits will be installed on July 26th at Civic Center, 34th Street and Civic Center Boulevard. Mr. Jiri Zavrel, Czech painter from Los Angeles, Rt. Rev. Monsignor Peter Lekavy of North Dakota, Miss Linda Remington of Rosemont College, Dr. Antonin Neumann of Philadelphia, Miss Alena Pokorna of Chicago, and Mrs. Deirdre Mullen of Philadelphia will install our exhibits. The formal opening of Exhibits will be Friday, July 30th at 12:00 noon in Civic Center Exhibit Hall (lower level).

Bishop Lohmuller will "cut the ribbon" for the official opening. Exposition will be open daily from July 30 to August 7th from 9:00 A.M. to 9:00 P.M., and closes Saturday, August 7th at 5:00 P.M. For safety, in addition to official guards, there will be two guarian girls in national costumes, namely Miss Linda Remington and Miss Annie Walcek of Washington, D.C. Miss Remington is in charge of scheduling students from Rosemont and Chestnut Hill College for their services. It is believed that this exposition is well prepared and is representative of religious, cultural and national traditions of Czechoslovakia. It is desirable that all Czechs arriving in Philadelphia should see this exposition. Tickets for exhibits are $1, obtainable at the door.

Official coverage of Czech participation is being provided by Rev. G. Alexander Heidler, associated with Radio Free Europe in Munich, Mr. Pavel Pechacek, of the Voice of America in Washington, D.C., also **Radio Free Europe**, New York. In addition, reporters from Philadelphia's main newspapers: Inquirer, Bulletin and Daily News, will report, as will the reporter and photographer, Robert Halvey of the Catholic Standard and Times in Philadelphia. Editor-in-chief of **Hlas Naroda**, Father Vojtech Vit, O.S.B., of Chicago will be on the scene.

Czech participation in the parades and processions of the Congress will be as follows:

I. On August 1 at 6:00 P.M. in the Opening Parade will be the unit of honor guard in the form of 20 Czechs in national costumes, from New York City, with Czechoslovak Flag.

II. On August 3rd, at the **Mass for Fullness of Freedom and Peace**, held at 8:00 P.M. at Veterans' Stadium, Rev. Father Jaroslav Popelka, S.J., of Los Angeles, will be a concelebrant, and a pair in national costume from New York City will be in the Offertory Procession.

III. On August 5th, at 5:00 P.M. at the Mass to honor Blessed John Neumann at the **Cathedral of St. Peter and Paul** will be a Czech delegation of priests. Tickets are sold out.

IV. On August 7th at 10:30 Czech Mass, there will be pairs in national costumes from Chicago and Washington, D.C., and in the **Eucharistic Procession** at 7:00 P.M. at Veterans' Stadium.

V. On August 8th at 4:00 P.M. at the **Parade of Nations and States** in Veteran's Stadium there will meet Czech persons in national costumes from Chicago, and in **Statio Mundi** at 5:00 P.M. before the Papal Mass. Several Czech priests will be concelebrants. One pair in national costumes will be in Offertory Procession. Father Francis A. Novak, C.SS.R. of Washington, D.C. will be "heralding" for Czechs in the prayers of the faithful.

As corrolary to Czech participation in the Congress, a Conference of Czech priests convenes Monday, August 9th, at 10:00 A.M. in the Gruber Theatre of Mount Saint Joseph, Chestnut Hill College, with a rich program under the auspices of Most Reverend John L. Morkovsky, Bishop of Houston, Rt. Rev. Monsignor Peter Lekavy of North Dakota, and national Delegate of the Holy See for Czechs abroad, Msgr. Jaroslav Skarvada of Rome. Coordinator of the Conference is Rev. Alois Vyoral. Dinner will be served at Chestnut Hill College at 12:00, with Father Nemec as host. Chestnut Hill College is located at 9601 Germantown Avenue, Chestnut Hill, Philadelphia, 19118 (Phone 215 CH 7-4210 or CH 8-5049). In view of the importance of this Conference it is advisable for all concelebrants to extend their stay until Monday afternoon in order to be able to attend it. A special part of the program will deal with Catholic organizations in U.S.A. with informative facts by Mr. Amos Pavlik of Texas and Mrs. Janda of Chicago. All are welcome and invited. God bless you all.

Baltic States

(Continued from Page 13)

ation by the Soviet Union of the three Baltic nations of Estonia, Latvia and Lithuania, and

2. that it will continue to be the policy of the United States not to recognize in any way the annexation of the Baltic nations by the Soviet Union."

SOVIET PERSECUTION OF RELIGION IN UKRAINE

The rights of believers and religious organizations to express and practice their beliefs have been severely restricted, with the internal activities of religious organizations subjected to close administrative scrutiny and repeated arbitrary interference by Communist officials. While atheism is being forced upon children in Soviet schools and is being widely disseminated by the state-owned media, any systematic instruction in religion of children under the age of 18 has been declared a serious criminal offense.

During 1945-49, in the wake of Soviet annexation of Western Ukraine and Trans-Carpathia, the Soviet authorities unleashed a campaign of mass terror against the four-million strong Ukrainian Greek Catholic (Uniate) Church: its entire episcopate and hundreds of priests and monastics, and many thousands of laymen were arrested by the Soviet secret police, with many of them perishing in concentration camps or in exile. The Uniate Church was declared "dissolved" by a group of terrorized priests posing as a "Sobor" of this Church, with its four dioceses annexed to the regime-supported Russian Orthodox Church. Since then the Ukrainian Greek Catholic Church has been persecuted by the Soviet authorities as an "illegal" organization, its catacomb bishops, clergy and laymen subjected to unceasing harassment, public slander, police terror and judicial repressions -- though no Soviet law or decree has ever been published banning the Uniate Church. Repeated appeals from the Ukrainian Catholics for their constitutional right to freely practice their religion have invariably been treated by the regime as a pretext for renewed repression against the Uniate Church.

Also banned and persecuted for their insistence on religious freedom are the numerous reform Baptists — the so-called "Initsiatyvnyky" — organized since 1965 in a Council of Churches of the Evangelical Christians (and) Baptists who split away from the government-controlled main body of this denomination.

Among other outlawed denominations are the Pentecostalists and the most severely persecuted, Jehovah's Witnesses.

Even the officially "recognized" and closely controlled churches have been subjected over the past two decades to recurrent anti-religious attacks. In the course of these attacks the authorities closed between one-half and two-thirds of the churches belonging to the Russian Orthodox Church, the Roman Catholic Church, the Evangelical Christians (and) Baptists, the Seventh Day Adventists, the Judaic communities and other groups existing in Ukraine. 29 out of the post-war total of 38 Orthodox monasteries and two out of three theological seminaries in Ukraine were disbanded by the Soviet authorities during the Khruschev rule alone.

"Detente" has not prevented the systematic Soviet destruction of churches and religious monuments, and the repression of religious rites and traditions. The most recent such case was that of the Orthodox Church of the Epiphany in Zhytomyr, Ukraine, which was razed to the ground on August 13, 1975, on orders from local communist officials, despite an almost two-year effort by parishioners to save it.

Defying its international commitments to respect the fundamental human right to freedom of thought, conscience and religion, the Soviet Union holds in its forced labour camps, prisons and places of exile hundreds of priests and believers from Ukraine, whose only crime has been their insistence on exercising this right. Every religious denomination is represented in the contemporary Soviet "Gulag Archipelago". *Here are some of the representative cases:*

ORTHODOX CHURCH

Rev. Vasyl Romaniuk — He was born in 1925 to a peasant family. First arrested in 1944 for "national-religious activity", he was sentenced to 10 years of forced labour, while his family was deported to Siberia.

Rev. Romaniuk studied theology and eventually became parish priest for the Orthodox congregation in the village of Kosmach, Ivano - Frankivs'k oblast. In 1970, his home was searched and several books were confiscated.

After the trial of the Ukrainian dissident historian, Valentyn Moroz, on November 27, 1970, Rev. Romaniuk wrote a letter in his defense to the Supreme Court of the Ukrainian SSR. As a result, in January, 1972, after being transferred from Kosmach to Pokutia in 1971, Rev. Romaniuk was arrested during the mass arrests of intelligentsia in Ukraine. Charged under Article 62 of the Criminal Code of the Ukrainian SSR for "anti-Soviet agitation and propaganda," he was sentenced in July of that year to 7 years imprisonment and 3 years of exile. Presently, he is in camp 381/1-6 in the Mordovian ASSR.

(Conclusion in next issue)

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of
VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

★
Our 94th Year
A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY
Saving Is Convenient Here!
Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.
Member of Federal Home Loan Bank System
INSURED SAVINGS
UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation
SATISFYING FRIENDLY SERVICE
SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500